

เมื่อเด็กชายจากตระกูลช่าง
ต้องค้นหาความฝัน...

บ้าน
ช่าง
น้อย

เรื่องและภาพ เหวดิน หวังชัยยะ

สารบัญ

๑. ใครบอกว่า เสาร์-อาทิตย์ คือวันหยุด?	๙
๒. ไม่ต้องเหมือนใครก็ได้	๑๙
๓. หาแรงบันดาลใจ	๒๓
๔. น้ำ (ตา) ไหล	๓๐
๕. แสงไฟระยับประดับความทรงจำ	๓๔
๖. ทุกสิ่งล้วนมีค่า	๔๒
๗. ก่อร่างสร้างตัว	๕๐
๘. ลงเรือลำเดียวกัน	๕๘
๙. ทุกแรงใจ	๖๕
๑๐. ต่อไป ไปต่อ	๗๐

แต่ทุกคน

ที่มีและไม่มีคามฝัน

ลิขสิทธิ์ © 2565
วรรณกรรมคำพูดกวีนิพนธ์

ใครบอกว่า เสาร์-อาทิตย์ คือวันหยุด?

ผมเถียงขาดใจเลย

ยามเช้าตรู่ ท้องฟ้ายังไม่ทันมีแสงสว่าง เสียงแรกที่แทรกเข้ามาในฝันของเด็กชายซีเซา ซึ่งเขากำลังนอนมุดหน้าเสียงนั้นเข้าไปได้หอมอนและผ้าห่ม เสียงที่ว่าไม่ใช่เสียงนก ไม่ใช่เสียงไก่ แต่เป็นเสียงของแม่ที่ตะโกนปลุกลูก ๆ ทุกเช้า

“บಾಗಿร! ได้ยินเสียงสุหร่าบ้างไหม มันจะหมดเวลาละหมาดซุบฮิแล้วนะ .. บಾಗಿร รีบลุกไปอาบน้ำมาละหมาดได้แล้ว” แม่จะเรียกจนกว่าพวกเขาตื่นเป็นเช่นนี้ทุกวัน

“จ๋ามะ ตื่นแล้ว” บಾಗಿรที่ฟังเสียงแม่จนหลับต่อไม่ลงจึงยอมลุกขึ้นจากฟูกที่นอนไปอาบน้ำแต่งตัว

บาภิรเพ็งละหมาดเสรีจก็ได๋ย็นเสียงประตุเหล็กม้วนหน้าบ้านดั่งตั่งตัง
ทั้งที่ยังไม่มีอะไรตกถึงห้อง แต่รู้ทันที่ว่าพ่อของเขาเปิดหน้าร้านพร้อมรับซ่อมรถ
มอเตอร์ไซค์เรียบร้อยแล้ว เมื่อห้องฟ้าเริ่มปรากฏแสงระเรื่อให้รู้ว่าหมดเวลา
ละหมาดตอนเช้าแล้ว ทุกคนต่างก็หาอะไรทำระหว่างรอแม่และน้องสาว
ทำกับข้าวเสร็จ อันที่จริงแล้วทุกวันตอนเช้าของครอบครัวบาภิรก็เป็นอย่างนี้มา
ตลอด เหมื่อนเปิดหนังสือเรื่องเดิมวนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ตั้งแต่บาภิรขึ้นชั้นเรียนม.ต้น เขาเริ่มลองทำทุกอย่างตามผู้เป็นพ่อ
ด้วยความสงสัยว่าทำไมพ่อถึงชอบออกมานั่งเงิบ ๆ หน้าบ้านคนเดียว สอง
สัปดาห์ผ่านไปเขาได้รู้ว่าห้องฟ้าในแต่ละวันมีสีกลิ่นหลากหลายและมีกลุ่มก้อน
เมฆที่เคลื่อนไหวลอยเปลี่ยนรูปร่างไปมา บางวันห้องฟ้าก็สวยงามจนเขาต้อง
ถ่ายรูปเก็บไว้ ซึ่งตอนนี้บาภิรชอบมองความสวยงามของแสงแรกมากกว่าดู
การ์ตูนแล้ว และทุกครั้งเขาจะได้กลิ่นหอมน่าชิมจากแก้วกาแฟในมือพ่อแต่
เพราะเคยแอบกินเขาจึงรู้ว่ามันขมจนไม่ชอบ แค่นี้ก็ถึงรสชาติเขาก็ผลอทำหน้า
เหยเกทุกที บาภิรถึงได้รู้ว่าเขาคงเป็นเหมือนพ่อร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่ได้แน่นอน

“ปากินข้าวเข้าได้แล้วจ๊ะ” มีรฮานตะโกนเรียก

เมื่อเปิดประตูเข้ามากลิ่นอาหารก็เตะจมูกทันที บาภิรรีบหยิบผ้าเช็ดอก
ดูสำหรับวันนี้มีแต่ของโปรด แกงส้ม บูดูทอด ไข่เจียว ปลาทุ ผักต้ม และน้ำพริกที่
ทำเผื่อมาตั้งแต่เมื่อวาน เมื่อทุกคนร่วมโต๊ะอาหารจนครบ แม่ไม่รอช้าคดข้าวใส่
จานให้พ่อกับน้องชายคนเล็ก ส่วนบาภิรและมีรฮานต้องตักกินเอง ถึงอย่างนั้น
บาภิรคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีเพราะเขาคัดข้าวเท่าไรก็ได้

ระหว่างกินข้าว พ่อคดีโมตเปิดโทรทัศน์ดูข่าวเช้าสลับกับเปิดการ์ตูนให้ห้อง ๆ ดู แต่ก็ดูได้ไม่นานนักเสียงเรียกจากหน้าบ้านก็แจ้งเตือนพวกเขาว่าได้เวลาเข้างานแล้ว

“บังลิด .. บังดูรถให้ฉันหน่อยนะ ไม่รู้มันเป็นอะไร อยู่ ๆ ก็สตาร์ทไม่อยากจะติดอะ เสียงทอกก็แปลก ๆ ด้วย ไปได้ยวฉันมาเอาตอนเย็นเลยนะ” เสียงลูกค้าชายคนแรกของวันตะโกนดังเข้ามา ทุกคนที่ได้ยินก็รีบลดเสียงโทรทัศน์ลง

“เอ่อ จอดไว้ในโรงหน้าร้านเลย ตอนมาเอาค้อจ่ายนะ” พ่อตะโกนตอบ มองลูกค้าผ่านประตูหน้าบ้านก่อนจะหันมากินข้าวในจานต่อให้หมดและรีบล้างเพื่อจะลงไปทำงาน

“จ้าบัง” ชายคนนั้นตอบแล้วก้าวขาขึ้นช้อนรถจักรยานยนต์เพื่อนกลับออกไป

บาภิรมองภาพชินตานี้แล้วรู้สึกขังใจนึกอิจฉาเพื่อน ๆ ที่ทุกวันหยุดพวกเขาจะมีเวลาส่วนตัวได้เที่ยวเล่นไม่ก็ออกเตะบอลกันที่สนามโรงเรียน แต่จะ让他ทำอะไรได้ในเมื่อเขาจำความมาตลอดว่าตัวเองมีหน้าที่ช่วยงานที่บ้าน เช่นนี้ เขาู้เพียงว่าวันหยุดไม่ใช่วันเสาร์อาทิตย์แต่เป็นวันที่พ่อไม่สบายจนทำงานไม่ไหวต่างหาก อย่างน้อยการทำงานที่บ้านก็ดีกว่าเห็น้อยก็พักได้ นึกแล้วบาภิรก็ก้มลงกินข้าวเข้าแสนอร่อยต่อ

“เดี๋ยวกินข้าวเสร็จก็ลงไปช่วยป่าทำงานด้วยนะ อย่ามัวแต่พากันดูโทรทัศน์ละ” แม่พูดเสร็จแล้วรีบไปทำงานบ้าน

“จ๊ะมะ” วงโต๊ะอาหารที่ไม่มีพ่อแม่แล้ว บากิรเริ่มแหยมี่รฮานด้วยการแย่งของโปรดในจานน้อง และสามพี่น้องก็หยอกล้อแก่งกันจนกินข้าวอ่อม มีรฮานรับล้างถ้วยจานกับข้าวที่หมดรวมทั้งของน้องคนเล็ก น้องเล็กช่วยปิดฝาซีและเช็ดโต๊ะอาหาร ส่วนบากิรก็ยกสำรับเก็บเข้าตู้และจะรีบลงไปช่วยพ่อซ่อมรถ

ร้านซ่อมรถจักรยานยนต์ที่เปิดเป็นธุรกิจเล็ก ๆ ของครอบครัวบากิร แม้จะไม่ได้ใหญ่โตหรือมีชื่อเสียงโด่งดัง แต่ต้องยอมรับว่าพวกเขาไม่เคยได้มีวันว่างงานเลย เพราะการทำงานอย่างต่อเนื่องของผู้เป็นพ่อ ทั้งงานซ่อมและการบริการที่ถูกต้องอย่างเป็นกันเองแบบชาวบ้านทั่วไป จึงทำให้กลายเป็นเสียงปากต่อปาก รุนตอรุ่น สังเกตได้ว่าพักหลังมานี้เริ่มมีวัยรุ่นเข้ามาใช้บริการตามคำบอกเล่าจากผู้ปกครองหรือบางคนก็มาเพราะเพื่อนแนะนำอีกที่ ร้านของเขาจึงมีฐานกลุ่มลูกค้าที่แน่นหนาอยู่พอควร

ก่อนที่จะเริ่มทำงาน ทุกคนต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าให้พร้อมลุย แม้จะไม่ใช่ว่าชุดที่ดูดีแต่เป็นชุดที่ไม่รู้สึกเสียดาย เพราะงานช่างซ่อมรถไม่ใช่งานที่ห่วงสะอาดมากนัก พวกเขาจะต้องเปอะเปื้อนคราบน้ำมันเครื่องและฝุ่นผงอยู่ประจำ ชุดที่เลือกใส่จึงเป็นชุดเก่าและสีเข้ม บางครั้งเสื้อก็มีรอยขาดเล็กน้อยแต่ใส่สบายและสะดวกต่อการทำงาน

“บังลิดฉันฝากชิ้นลื้อให้หน่อยนะ เดียวฉันมาเอาตอนเย็นนะ” ลีนเสียงลูกค้า พ่อยกตุ้มลื้อ ขอบลื้อ และกล่องซี่ลวดให้บากิรทำทันที แต่บากิรเห็นมีรฮานกำลังลงมาจากรถก็รีบยกขึ้นมา

“มีรฮานรีบงานไปทำต่อสิ ไม่ได้มาช่วยป่าหลายวันแล้วนะ ไหนดูสิครั้งนี้จะทำได้ไหม” บากิรหยอกล้อคนเป็นน้อง

“เอ่อ ลองทำอีกสิ ครั้งนี้ป้าว่าไม่น่าจะผิดแล้วมั้ง” พ่อยกยิ้มพูดเสริมบา
กิริ เขาพาลางมองดูคู่กัดประจำบ้านที่โตมาอย่างรักกันปานจะจับหัวกิน คิดว่าคง
ไม่มีวันไหนที่บาภิรและมี้รฮานจะสงบศึกกันหรือหากมีวันนั้นบ้านก็คงเงียบเหงา
จนรู้สึกโหวงในใจ

“โหป้า ทำร้อยครั้งก็ผิดร้อยครั้งแหละ หนุงนี่นา ไขว้ซ้าย ไขว้ขวา ตอน
มองป้ากับบังทำมันก็ดูง่ายหรอก แต่พอทำเองนี่คนละเรื่องเลยนะ ใส่ที่ลวดอยู่ดี
ๆ ก็ตาลาย” มี้รฮานพูดทั้งหน้าจ้อย เห็นแบบนี้แล้วก็ทำให้คนเป็นพี่ก็หัวเราะ
ชอบใจ ส่วนพ่อก็ยิ้มเอ็นดูลูกสาว

บาภิรและน้องสาวอายุห่างกันแค่สองปี แต่มีฝีมือค่อนข้างต่างกัน
ชัดเจน เพราะมี้รฮานถนัดช่วยแม่ทำกับข้าวและงานบ้านมากกว่า ส่วนบาภิรก็
ซ่อมรถเก่งกว่าน้องเหมือนกัน เพราะเขาเริ่มช่วยพ่อมาตั้งแต่ป.สาม จนตอนนี้
อายุย่างเข้าสิบห้าปีแล้ว

“เฮ้ ถ้างั้นก็ทำให้บ่อยขึ้น เดี่ยวก็หายงงแล้ว ครั้งไหนทำผิดก็แค่แก้ทำ
ใหม่ เดี่ยวทำเก่งเมื่อไหร่จะได้ทำเป็นจ๊อบเสริมจากป้าด้วยนะ” พ่อพูดสอนมี้
รฮานเหมือนที่เคยสอนบาภิร เพียงแต่บาภิรเข้าใจได้ไวกว่าน้องสาว เพราะด้วย
ชั่วโมงงานที่บาภิรสะสมมา ตอนนี้เขาก็ซ่อมเป็นหลายอย่างแล้ว นั่นทำให้เขาอด
แขว่น้องไม่ได้

“ถ้างั้นฉันทำเองได้ใหม่ละ แต่ฉันขอลื้อละห้าสิบนะป้า ทำถูกตั้งแต่ครั้ง
แรก รับรองไม่ต้องแก้” บาภิรพูดทั้งยิ้มเย้ยน้องสาว

“เฮ้ะ แกนี่ น้องกำลังฝึกอยู่ อย่ามาทำเสียเรื่องสิ” พ่อเสียงเข้มและส่ง
อุปกรณขึ้นลื้อให้มี้รฮานทำ

ใครจะกล้าขัดคำพูดของพ่อได้ บากิรและมีร์ฮานช่วยพ่อทำงานและหยอกล้อกันเล่นอย่างไม่หยุดปาก มือทำแต่ปากขยับเสียงเจ้อยแจ้ว พวกกันคุยสนุกสนานทั้งข้างและลูกค้า กลายเป็นว่าคนที่มารองานก็คุยเล่นกับเด็กบ้านนี้ อย่างเอ็นดู ยิ่งลูกค้าประจำก็ยิ่งสนิทกันเหมือนว่าเป็นญาติพี่น้องที่เฝ้าเห็นลูกหลานเติบโตด้วย

ผ่านไปจะชั่วโหมงมีร์ฮานยังคงสับสนกับการใส่เสื้อวัดของลั้ววงแรก บากิรที่วางมือเพิ่งวางมือจากการเปลี่ยนน้ำมันเครื่องก็มองน้องอย่างน่าขำ น้องสาวที่นิ้วคิ้วขมวดจริงจังกับงานที่ได้รับ ปากบ่นมั่งงานเขาต้องช่วยเหลือไม่เงินครั้งวันก็คงไม่มีแววว่าจะทำเสร็จ

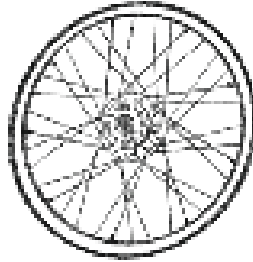
“มานี่มา เตี้ยบังกิรสอนให้นะน้องฮาน” บากิรเข้านั่งชิดน้องสาว ถึงได้เห็นว่าน้องทำผิดขั้นตอนไหน เขาหยิบมุดล้ออีกอันขึ้นมาและให้น้องเริ่มทำใหม่ไปพร้อมกับเขา คนเป็นน้องก็ลังเกตพีท่า ถึงพีจะบ่นเยอะแต่ชื่อนิวสอนอย่างใจเย็นเมื่อเธอผิด ในที่สุดวงล้อทั้งสองก็ใส่เสื้อวัดไขว้กันอย่างถูกต้องพร้อมให้พ่อขึ้นล้อต่อให้เสร็จ

“แหม หนูจะทำได้อยู่แล้วเหอะ คราวหลังถึงบั้งไม่ช่วยหนูก็ทำถูกแน่นอน” มีร์ฮานพูดด้วยน้ำเสียงมั่นใจ และยกวงล้อของตัวเองขึ้นให้พ่อเชยชม

“แรก ๆ ก็แบบนี้แหละ กว่าจะได้เท่าทุกวันนี้ บั้งมันก็เคยแก้บ่อยเหมือนกัน” พ่อยกยิ้มภูมิใจกับผลงานของลูก

“เห็นไหม มันไม่ได้ยากเกินแก้ทำไม่ได้หรอก”

“จำ ๆ สักวันคงทำได้คล่องกว่านี้แหละมัง” มีรฮานดีใจทุกครั้งที่เราทำ
บางอย่างได้สำเร็จ

หลังจากที่มีลูกค้าเข้าเวียนมา ทั้งเดิมลม เปลี่ยนยาง และอื่น ๆ เมื่อแม่
ทำงานบ้านเสร็จก็ลานเจ้าซีรอตน้องชายคนเล็กมาเล่นบนแคร่ในโรงร้าน ถ้าวัน
ไหนมีงานเยอะล้นมือบางอย่างแม็กก็พอจะช่วยซ่อมได้บ้าง แต่หน้าที่หลักของแม่
คือคอยกวาดทำความสะอาดบริเวณร้าน

บาภิรที่หิวก่อนใครเยมองนาฬิกากลางร้าน ถึงรู้ว่าเขาทำงานกันมา
จนค่อนข้างแล้ว และในที่สุดรถขายขนมที่เฝ้ารอก็มาถึง รถสามล้อที่รวบรวม
ขนมหวานของโปรด เด็ก ๆ วางงานและพากันรุมหาขนมที่อยากกินมากที่สุด

“นิลล์ลาวันนี้มีอะไรบ้างจ๊ะ” มีรฮานเอ่ยเสียงดังพร้อมทอดสายตามอง
ขนมทั้งหมดบนรถฟ่วงข้าง

“ตอนนี้เหลือแต่ขนมหวานไทยแล้วมีรฮาน ตะโก้ สอดไส้ก็มี ออยากกิน

อะไรล่ะจ๊ะ” แม่ค้าว่าเสียงใสและหยิบขนมขึ้นให้เห็น

“ไหนว่าขนมหวาน ทั้งตะโก้ทั้งสอดไส้มีมันแต่ใส่เค็มไม่ใช่เหรอจะนิลล์ลา” บากิรพูดเล่นกับคนขาย แกล้งสงสัยงู้นี้ไปเรื่อยจนนำหมั้นได้

“แหม จะเรียกขนมเค็มก็ได้นะบากิร แต่นิว่อย่างเราเนี่ยต้องเหมาร้านกินจะได้โตสักทีนะ”

แม่ค้าเธอลำบากอย่างนิลล์ลา ยังคงจำได้ดีว่าเด็กชายพูดเก่งคนนี้อย่างไม่ถึงขนมของเธอว่ามันทำให้วันหยุดของเขาไม่น่าเบื่อ เธอเห็นบากิรมาตั้งแต่ตัวสูงเท่าเอวจนตอนนี้สูงเกินหัวไปเป็นคืบแล้ว จนเธอต้องเงยหน้ามองเวลาคุย แต่ยังไงเด็กน้อยก็ยังเป็นเด็กน้อยในสายตา ส่วนสูงแค่เพิ่มเท่านั้นแต่นิลล์ลาไม่ต่างจากเดิม

“ถ้าซื้อสามแถมหนึ่ง ชื่อห้าลดสามสิบบาทก็น่าเหมาะอยู่นะนิ นินจะขายให้ฉันไหมล่ะจ๊ะ” เขาเอ่ยก่อนจะหยิบขนมมาอย่างสองอย่าง

“ตลอดเลยนะเจ้าเด็กคนนี่ มันต้องมีอุบายมาตลอด เอางี้ให้ซื้อครบร้อยแถมหนึ่งอย่างละกัน ช่วงนี้ราคาต้นทุนยิ่งสูง ๆ อยู่ด้วย” เธอรู้ทันบากิรว่าต้องมีเงื่อนไขบางอย่างแน่

ย้อนนึกถึงวันที่บากิรร้องไห้ขอแถมเวลารู้ว่าขนมที่ชอบขายหมดก่อนมาถึง บางทีก็โดนเจ้าเด็กคนนี้น้อยใจว่าทำไมไม่เก็บขนมเอาไว้มาขายเขา เด็กที่ช่างพูดช่างจาวันนั้นก็หัวการคำ ชื่อขนมอย่างละสิบยี่สิบก็ยังต่อราคาจนได้ แต่ว่าแม่เธอจะไม่ลดไม่แถมเขาก็ซื้ออยู่ดี เหมือนเขาแค่พูดไว้ก่อนเผื่อจะได้ประหยัดเงินสักหน่อย

“ฉันเข้าใจนะนิ ของชื่อของขายไม่ได้มาทำบุญแจกนี่นะอะ ขนาดร้านซ่อมฉันยังไม่ยอมให้ลูกค้าติดเงินเลย ถ้ายังไม่จ่ายก็ยังไม่ต้องซ่อมเหมือนกัน”

บาภิรหวัรเระชอบใจ และหยบชนมจนครบร้อยบาหมาเต็มสองมือถือเข้าไปตั้งบนแคร่ในโรงช่อมรดก

น้องเล็กของบ้านยกสองมือโบกลาแม่ค้าสาวก่อนจะหยบชนมข้าวเหนียวสังขยาและว้งแฉ้นขึ้นไปกินบนบ้าน แม่และมีรชานก็ขึ้นไปเตรียมอาหารกลางวัน ส่วนพ่อและบาภิรย้งคงช่อมรดกต่อพร้อมรอฟังเสียงเรียกจากแม่ศรีเรือนของบ้าน

“ขึ้นมากินข้าวได้แล้วจ๊ะ ทำกับข้าวเสร็จแล้วจ้ะ” มีรชานตะโกน พ่อและบาภิรย้งก็ได้ยินก็บอกลาลูกค้า ขอให้รชอัสักพัก คนเป็นช่างของกินข้าวก่อนและเดี๋ยวจะลงมาช่อมต่อหลังละหมาดบาย

พ่อลูกวางงานอย่างเร่งรีบ ล้างคราบที่เปื้อนบนมือ และเปลี่ยนเสื้อก่อนจะขึ้นมากินข้าว ถ้าวันไหนร้อนมากต้องอาบน้ำให้ชื่นใจสักหน่อย

“มีแกงปลาโอด้วยนะ” ซีรอตรีบเอ่ยเสียงบอก

“ดีจ้งเลยนะ อย่าเพิ่งกินหมดก่อนละ บังไปละหมาดก่อนค่อยกิน” ว่างบบาภิรย้งก็เดินเข้าห้องนอนไป ถ้าพูดเช่นนี้ทุกคนต่างรู้ได้ว่าบาภิรชอนนอนพักก่อนกินข้าว

การทำงานที่บ้านจะพักนานแค่ไหนก็ได้ถ้าพ่อแม่ไม่บ่นเสียก่อน บาภิรชอนคิดสักพักก็ผลอหลับไป..

ปกติแล้วพ่อจะพักงานแค่ครึ่งชั่วโมงหรือถ้าเสร็จงานเข้าทั้งหมดก็จะรอให้ลูกค้ารายใหม่มาก่อนถึงลงไปทำงาน ส่วนบาภิรย้งได้พักถึงบ่ายสามโมงก็เริ่มมีเสียงเรียกให้ลงช่วยงานพ่อแล้วซึ่งบางครั้งเขาก็ดื้อและรอลงช่วยพ่อปิดร้าน

เลยทีเดียว พ่อไม่ค่อยดูหรือบ่นอะไรมาก และพ่อเป็นตัวอย่างที่บาภิรอยาก
เหมือน แต่เขาก็ยังไม่อาจจะมีการก้าลังเท่าพ่อ การทำงาน

บางครั้งก็สนุกแต่เหนื่อยทุกที บางครั้งไม่เหนื่อยกายก็เหนื่อยใจ การ
รับมือกับลูกค้าที่หลากหลายเป็นสิ่งที่บาภิรต้องทำความเข้าใจอยู่ตลอด เขาคิด
จนเกือบไปฝันว่าถ้าเจอลูกค้าแบบนี้เขาคงบอกให้ไปทำร้านอื่นแทน แม้ในฝันก็ยัง
โดนพ่อดุว่าทำตัวไม่ดี พ่อเคยบอกว่าคนเป็นช่างก็เลือกลูกค้าได้แต่ไม่ใช้การได้
แต่เป็นการพูด บาภิรยังสงสัยกับคำสอนนี้ของพ่อ

บาภิรคิดว่าเขาคงไม่เหมาะจะเป็นช่างเหมือนกับพ่อแล้วก็ได้

“บาภิรตื่นมากินข้าว ละหมาดดูหรีและลงไปช่วยป่าทำงานได้แล้วนะ”
แม่เข้าห้องนอนมาปลุกเขาด้วยเสียงเรียบ เขารู้สึกได้ว่าเวลาแม่ปลุกตอนเช้ากับ
ปลุกตอนนี้จะไม่เหมือนกัน แม่ไม่ได้คะยั้นคะยอเท่าตอนเช้า แต่ถ้าตอนนอน
กลางวันก็จะนอนต่อไม่ค่อยหลับอยู่ดี บาภิรจึงลุกไปอาบน้ำละหมาด ละหมาด
เรียบร้อยแล้วกินข้าวก่อนจะรีบลงไปช่วยพ่อต่ออีกครั้ง

ไม่ต้องเหมือนใครก็ได้

บาภิรลงจากบ้านแต่ในใจก็ยังไม่หายนึกหาคำตอบว่าตนเองอยากทำงานอะไร เขาขอมรว่ายังรู้จักเพียงแค่อ่านแต่ไม่รู้สักนิดว่าแต่ละงานทำอะไรบ้าง คงต้องลองค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตอ่าน เมื่อว่าจะมีสิ่งที่เขาสนใจจนทำให้เลือกทางเรียนต่อ บาภิรปล่อยความคิดทิ้งและเปลี่ยนชุดใส่เสื้อตัวเก่าเข้าร้านทำงานต่อ

บาภิรเห็นมีร้านช่วยงานฟออย่างแข็งขัน เธอกำลังทำงานที่เหมือนจะง่ายที่สุดคือการเติมลมยางรถ แต่รถทุกคันและคนขับแต่ละคนก็ชอบลมล้อที่ต่างกัน รวมถึงต้องสังเกตขนาดเส้นยางด้วย หากเติมลมมากเกินไปจนล้อแข็งก็อาจจะขับแล้วรู้สึกไม่ดีเพราะโดดเกินไป อย่างไรก็ตามแล้วการเติมลมยางรถที่ร้านนี้บางครั้งก็ไม่เสียเงินเพราะเติมแค่นิดเดียวลูกค้าก็ขับรถได้สบายขึ้นเยอะแล้ว ถึงจะเป็นงานง่ายแต่ก็ต้องรู้ใจลูกค้าพอสมควร

เมื่อเป็นเวลางานร่างกายก็เข้าระบบสองตาจ้องงาน สองมือทำ และปากพูดคุยได้อย่างไม่ติดขัด เรียกว่าเป็นเพราะประสบการณ์ที่ทำให้เขาสามารถทำเช่นนั้นได้โดยไม่รู้สึกว่าสิ่งใดรอบกวนสมาธิได้ ระหว่างการทำงานก็ได้ฟังเรื่องเล่าจากคนที่หลากหลายบางคนก็เดินทางมาจากต่างจังหวัดเพื่อมาซ่อมรถโดยเฉพาะ พอได้ยินแล้วก็ยิ่งทำให้อยากทำงานทั้งหมดนี้ให้ออกมาที่สุด และจะพัฒนาฝีมือไปเรื่อย ๆ ไม่ใช่มีจุดสิ้นสุด และระหว่างที่ทำงานก็มีหนึ่งเสียงที่

คุณเคยทำให้ต้องเงยหน้าขึ้นมามอง

ชายร่างสูงค่อนข้างผอมตะโกนสล่ามาให้जनคนทั้งร้านหันมอง ลุงฟูอาด หรือลุงอาด พี่ชายของพ่อที่หนึ่งงานต่อเรือจากบางปะกงมาพักผ่อน ทุกคนต่างกล่าวสล่ามตอบกลับทันที ลุงดคุยกับพ่ออยู่นานสองนาน ถึงลุงจะเป็นคนปากร้ายแต่ก็ใจดี แม้น้ำเสียงพูดกระโชกโชกฮากเหมือนคนกำลังหาเรื่องแต่ลุงแค่ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ บากิรสังเกตเห็นว่าคุณลุงมีผมขาวเยอะขึ้นมาก ทำให้ดูต่างจากครั้งก่อนที่ได้เจอกัน

ทุกครั้งที่ลุงมาหา ก็มักจะมีขนมมาฝาก และยังคงชื่นชมหลาน ๆ ที่สามารถช่วยงานในร้านได้เหมือนลูกมือช่างน้ำดี คุยกับพ่อคุยกันเสียงครึกครื้นดังลั่นร้าน มีผลัดไปคุยกับลูกค้าของพ่อที่ลุงคุ้นเคยบ้าง ก่อนจะเข้าประเด็นเรื่องเรียนของลูกหลาน

"เฮอ มึงรุ่นเดียวกับไอ้อาดี้ลนี่ ลูกกูมันว่าจะเรียนสามัญก่อนค่อยไปต่อปวส.เครื่องกล แล้วมึงจะคิดบ้างหรือยังว่าจะเรียนต่ออะไรไอ้บากิร" ลุงจ้องมองเขาราวกับเค้นคำตอบ

"ยังตัดสินใจไม่ได้เลยจ้ะวะ จะเรียนอะไรก็น่าจะดีหมดนะ" บากิรตอบอย่างช้า ๆ โดยไม่คิดว่าลุงจะเข้าประเด็นจริงจัง

"เห้ย ไม่ได้เรื่องเลยนะมึง ถ้าไม่ตั้งใจเรียนอย่างนี้ มึงนี่น่าจะอยู่บ้านช่วยงานพ่อคงจะรุ่งกว่ามั้ง ถ้าจะเรียนให้จบ ๆ ไป เดียวก็ไม้อู้จะทำงานอะไรอีก"

"วะะก็พูดซะแรงเลยนะจ้ะ นี่ขนาดตอบว่ายังเลือกไม่ได้นะ ถ้าบอกว่าไม่สนใจเลย ลุงคงตำถึงพ่อผมแล้ว" บากิรใช้คารมตัดจบเรื่องทำทุกคนขำตัวโยนแต่ใครจะรู้ว่าเขาก็นึกถึงอนาคตตัวเองเสมอ

บาภิรเดาว่าลูงอาดคงยังมีสิ่งทีอียากพุดต่ออีกอ้อยแปดเรื่อง แต่ตอนนี
สี่ห้องฟ้าก็บอกเวลาว่าตอนนี้เข้ายามเย็นแล้ว ลูงอาดขอตัวลาไปซื้อกับข้าวก่อน
กลับบ้าน ลูกค้าก็เริ่มซาลงเรื่อย ๆ จนได้เวลาปิดร้าน

ช่วงเย็นนี้บาภิรได้เปลี่ยนยางล้อรั้วอีกหนึ่งคัน ถ่ายน้ำมันเครื่องอีกสอง
คัน และเดินหยิบบะโหล่งที่ลูกค้าต้องการให้ไปอีกสี่คัน ทั้งวันนี้ถือว่าไม่มีงาน
ใหญ่มากก็ได้เวลาเก็บกวาดของอุปกรณ์ช่างที่หยิบมาใช้งานเต็มโรง

ทุกคนในครอบครัวช่วยกันหยิบจับอุปกรณ์ใส่เข้าที่เรียบร้อย และพอ
ปิดบานเหล็ก ก็อบหมกโมงเย็น เด็ก ๆ พากันดีใจที่เสร็จงานวันนี้เสียที จะได้
พักผ่อนกันเต็มให้สมเป็นวันหยุดเสียหน่อย

วันหยุดมักจะม้งานตลอดวันอย่างนี้ เพราะคนส่วนใหญ่ทำงานโรงงาน
ก็จะว่างและสะดวกมารอานซ่อมรถได้แค่วันอาทิตย์วันเดียวกัน เช่น ลูกค้าน
แรกของวันนี้ก็เพิ่งจะมารบรถและจ่ายเงินก่อนออกไป ซึ่งเขาเป็นลูกค้าประจำจึง
รู้ได้ว่าเขาทำงานฝ่ายผลิตมาหลายปีแล้ว

บาภิรยอมรับว่าตนเองยังไม่รู้เลยว่าเขาอยากทำงานอะไรดี การเป็น
ช่างอยู่กับพ่อก็ทำให้เขาได้ฟังเรื่องราวของลูก้าหลายอาชีพรวมเป็นพัน ๆ เรื่อง

เขาทำได้เพียงสนใจงานอื่นแต่ก็ยังเลือกไม่ได้ ยิ่งใกล้จบมัธยมต้นเขาก็ยิ่งคิดหนักมากขึ้น บากิรสงสัยต้องลองถามเพื่อนในห้องดูก่อนเผื่อจะได้ตัดสินใจง่าย

ตอนนี้ทุกคนได้พักผ่อนอาบน้ำแต่งตัวให้กลับมาดูสดชื่นอีกครั้ง แต่กว่าจะรวมตัวกันกินข้าวได้ก็เป็นเวลาทุ่มกว่าแล้ว มื้อเย็นมีแกงเผ็ดไก่ ไก่ทอด แทนแกงส้มไข่เจียวที่หมดเมื่อตอนกลางวัน วงอาหารวันนี้ก็เหมือนปกติมีคุยเล่นกันเล็กน้อย

"อีกไม่กี่เดือนก็จะจบมอสามแล้วนี่ ยังไม่ได้คิดจริงจังหรือว่าอยากเรียนต่ออะไร" พอลถามบากิร ทุกคนเหลือบมองรอคำตอบ

"ยังเลือกไม่ได้เลย ๗ จะป้า น่าจะเรียนช่างเหมือนป้า ไม่ก็ต่อม.ปลาย" เขาตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ ดูไม่มั่นใจเหมือนทุกที

"ไม่ต้องเรียนช่างเหมือนใครก็ได้บากิร ฉีกแนวจากคนอื่นในเครือญาติหน่อยก็ดี ลูกจะเป็นอะไรก็ได้เนะ เรื่องเรียนมะป้าไม่เคยบังคับลูกอยู่แล้ว" แม่พูดสิ่งที่ทำให้บากิรแปลกใจ เข้าคิดมาตลอดว่าต้องเป็นช่างสืบต่อสายตระกูลเสียอีก แต่นั่นก็ทำให้ดีใจที่คนในบ้านให้เขาได้คิดและตามใจตัวเอง

ถึงเวลาเข้านอนแล้ว บากิรยังคงเก็บมาคิดหวังจะแก้ปัญหาค้างคาใจนี้ แต่เขาก็คงนึกไม่จบไม่สิ้น เขาอนอนคิดอยู่อย่างนั้นจนผล็อยหลับลง ..

หาแรงบันดาลใจ

เช้าของวันที่ต้องไปโรงเรียน แม่ยังคงทำหน้าที่แทนนาฬิกาปลุกได้ยอดเยี่ยม แม้ว่าระยะทางจากบ้านไปโรงเรียนจะไม่ได้ไกลเกินกิโล แต่ปกติแล้วบาภิรและน้องก็ชอบข่งแย่งกันอาบน้ำแต่งตัว และกินข้าว ถ้าใครเสร็จพร้อมไปเรียนก่อนก็จะชนะ และวันนี้ก็เป็นเหมือนเช่นเคย บาภิรแย้มล้อน้องที่แพ้เขาราบคาบ แต่เขาก็ต้องรอมีรฮานไปโรงเรียนด้วยกันอยู่ดี ส่วนน้องคนเล็กพ่อจะไปส่งเองทีหลัง

ก่อนจะออกจากบ้านทุกคนกล่าวสละมลาพ่อแม่และรับคำอวยพร แม่ขอให้พวกเขาเข้าใจเรื่องเรียนอย่างง่ายดาย และขอให้อัลลอฮ์คุ้มครองตลอดการเดินทาง ไม่ทันไรมีรฮานที่กำลังโบกมือต้องรีบหันมากำเลื้อยพี่ชายไว้แน่นทันที เพราะจู่ ๆ บาภิรก็ออกแรงขาทั้งสองปั่นจักรยาน ทำให้เธอสะดุ้งตกใจเกือบหงายหลัง มีหน้าซำ

บาภิรยังหัวเราะได้ใจที่แกล้งน้องสำเร็จ เป็นเหตุให้มีรฮานหงุดหงิดแต่เข้าเธอทีหลังพี่และบ่นที่ทำอะไรไม่คิดเป็นห่วงคนข้างหลัง สองพี่น้องต่างแห่กันเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายจนถึงโรงเรียน

ณ ห้องเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 3

คุณครูประจำชั้นเข้ามาดูแลความเรียบร้อยในห้องและพูดถึงหัวข้อสำคัญ เพื่อแจ้งโรงเรียนและสามารถแนะแนวทางการศึกษาต่อให้แก่นักเรียนแต่ละคนให้เหมาะสมมากที่สุด

“อาชีพในฝัน และบุคคลต้นแบบของฉัน”

บาภิรมองหัวข้อการบ้านที่ต้องเตรียมรายงานก่อนสอบปลายภาค เขาคิดจนหัวขมวด

“ถ้าความฝันล้ม ๆ แล้ง ๆ มันก็พอมีหรอก แต่ถ้าให้คิดถึงสิ่งที่มีความเป็นไปได้ ยังก็นึกไม่ออกเลยอะ แกล้งคิดไว้อย่างซ้อล” บาภิรหันไปถามไฟซ้อลเพื่อนที่นั่งเรียนคู่กัน

“สำหรับเราอะไรก็เป็นไปได้นะ ถ้าอยากเป็นก็แค่ทำให้ได้” ไฟซ้อลเป็นเพื่อนที่เรียนเก่งที่สุดในกลุ่มผู้ชายในห้อง บาภิรมองดูเพื่อนที่มีท่าทางสบายใจไม่ได้เครียดอย่างที่เขาคิดไว้

“แกก็พูดง่ายเกิน สมอบแบบนี่แค่เรียนไปวัน ๆ ก็โคตรจะแยอยู่แล้วนะ เรียนไม่ได้ก็ฟ้าไม่เด่น ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน ไม่มีแม้แต่ผลงานอะไรที่น่าสนใจด้วยซ้ำ ยังคิดเลยถ้าเวลาเรียนไม่มีพวกแกให้ลอกจะไปที่ไหนรอด” บาภิรถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะยิงผูกปมคิ้ว ในขณะที่เพื่อนในกลุ่มบอกให้บาภิรอย่าคิดมากและพากันเปลี่ยนประเด็นคุย บาภิรได้แต่นั่งนิ่งมองไปตามเสียงรอบข้าง เพื่อนในห้องเรียนดูไม่กังวลเรื่องงานเหมือนบาภิรเลยสักคน เพื่อนผู้หญิงจับกลุ่มคุยหัวเราะคิกคัก เท่าที่บาภิรได้ยินคือหลายคนเลือกเรียนต่อสายสามัญ บางคนก็เริ่มเตรียมสอบเข้าโรงเรียนในเมืองแปดริ้วแล้ว ถึงจะมีอัตราแข่งขันเยอะแต่ก็

ยังมีที่สำรองเอาไว้เป็นโรงเรียนต่างหมู่บ้านที่เดินทางไปสะดวก ส่วนเพื่อนผู้ชาย
ดูสนใจเรื่องเล่นมากกว่าเรียน บากิรสายหัวโล่ความกดดันที่เล่นเข้ามาไม่หยุด
หย่อน เขาต้องตั้งสติก่อนเริ่มเรียนวิชาแรก ไม่อย่างนั้นเขาคงเรียนไม่รู้เรื่อง

ช่วงพักกลางวัน

บากิรกลับมาคิดเรื่องเรียนต่ออีกครั้ง เพราะครูแต่ละวิชาก็พูดย้ำให้
นักเรียนมอสามเตรียมตัวเรียน มีครูคนหนึ่งเล่าถึงตัวเองในช่วงเลือกสายเรียน
และบอกว่าตอนนั้นครูเองก็ไม่แน่ใจว่าจะเรียนอะไร แต่ก็โชคดีที่เขาเลือกมาถูก
ทาง ครูได้พูดเชิงปลอบใจด้วยว่าหากเราไปอยู่จุดหนึ่งแล้วเราก็จะปลักตัวเองให้
สามารถทำสิ่งนั้นได้จากนั้นก็จะต้องรู้ว่าต่อไปจะเลือกทำอะไรดี แต่ครูบางคน
ก็ทำให้บากิรกลัวว่าตัวเองจะไปไม่รอด เพราะโรงเรียนนี้มีแคมป์เริ่มต้นทำให้ทุก
คนต้องแยกย้ายกัน การเปลี่ยนสังคมใหม่มันก็พาให้เราต้องยิงกระตือรือร้น
ปรับตัวให้เข้ากับคนอื่นด้วย บากิรรู้สึกว่าเขาต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ทันคน
อื่นให้ได้ และต้องรีบมีเพื่อนก่อนที่จะต้องอยู่เหงา ๆ คนเดียว

“อะแสม คนอย่างบากิรเครียดเป็นด้วยเหรอนเีย” อันฮาร เด็กชายร่าง
โปร่งแตงตัวไม่เรียบบร้อยปลอยชายเสื้อออกนอกกางสีกาก็ เพื่อนที่เด่นด้านกีฬา
โดยเฉพาะฟุตบอลและฟุตบออล คนที่ว่างเมื่อไรก็ทุ่มเวลาไปกับการเตะบอลจน
เหงื่อท่วมตัว แม้เสื้อผ้าเขาจะมีร่องรอยเปื้อนเศษดินและหญ้าจากสนาม แต่ดิน
เป็นที่ชื่นชอบของรุ่นน้องผู้หญิงในโรงเรียน

“นี่ยังไม่รู้เลยว่าเรียนต่ออะไรดี”

“อ้าว ไม่ได้อยากเรียนช่างหรือกหรือ เห็นช่วยงานที่บ้านตลอด นึกว่า

ชอบซะอีก”

“ก็ชอบ แต่เรื่องแบบนี้มันต้องคิดเยอะหน่อย ถ้าจะให้ทำงานของป่าไปตลอดมันก็ทำได้นะ แต่คงจะน่าเบื่อที่ไม่ได้ลองทำอย่างอื่นเลย”

“สำหรับเรานะถ้าชอบจริงจะไม่มีวันเบื่อแน่นอน เราตั้งใจจะเป็นนักฟุตบอลอาชีพเลยนะ ถ้าผลงานดีจนติดสโมสรดัง ๆ คงหล่อเท่สุดในรุ่นแล้ว” บากิริหัวเราะเพราะท่าทางทะเล้นของเพื่อน และเขาเชื่อว่าอันหารคงทำได้จริง

คนส่วนใหญ่คงคิดว่าเด็กมัธยมต้นยังไม่ได้คิดถึงเรื่องอนาคต แต่ความจริงมีเด็กหลายคนได้ตั้งเป้าหมายชีวิตที่ใฝ่ฝันไว้แล้ว หรือแม้แต่คนที่ยังไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อก็ไม่ได้นั่งนอนใจหาสิ่งที่ชอบและความถนัดของตัวเอง ช่วงปลายภาคเรียนทางโรงเรียนก็มักจะมีโครงการดี ๆ ให้เข้าร่วมเพื่อค้นพบและเพิ่มศักยภาพในสิ่งที่อยากศึกษาต่อ แต่ว่าบากิริไม่ค่อยชอบทำกิจกรรมที่โรงเรียนแนะนำ ถึงแม้เขาจะรู้ว่ามันดีตามที่คุณครูแจ้ง หากไม่ใช่กิจกรรมบังคับเขาก็จะตัดสินใจไม่เข้าร่วมทันที แต่เขาจะถามเพื่อนที่ไปเสมอว่าเป็นอย่างไรบ้าง เขาให้ทำอะไรบ้าง เขาคิดว่าแบบนี้ก็พอได้รู้เท่าที่เพื่อนได้รับเช่นกัน แต่เขาก็แอบเะใจว่าหรือเพราะเหตุนี้เองเขาจึงยังไม่พบตัวตน

“แล้วข้อลละแกจะไปต่อไหนหรอ” อันหารหันไปถามคนนั่งข้างบากิริ

“เราจะไปสอบเข้าเบญจอะ สถานี่ต่อไปอยากเรียนหมอ” ไฟข้อลตอบอย่างมั่นใจ

“โหคุณหมอ แกจะเท่กว่าเราไม่ได้นะเว้ย เราจะเป็นคนหล่อก่อน

แล้วอะ” อันฮารแกลังทำหน้าที่น้อยใจไฟซ็อล

“เพื่อเจ้า ว่าแต่ทำไมซ็อลอยากเป็นหมออะ” บากิริรีบตัดบทก่อนที่จะ
ไร้สาระไปมากกว่านี้

“เราอยากมาดูแลมะนะ ถ้าไม่มีแม่อีกคนชีวิตเราคงพังและทะเลาะนะ”

บากิริและอันฮารเข้าใจได้ทันที เพราะพวกเขาเรียนด้วยกันมาตลอด
ตั้งแต่ออนุบาล จึงรู้ว่าไฟซ็อลเพิ่งเสียพ่อไปก่อนขึ้นม.ต้น และตอนนั้นทำให้ไฟ
ซ็อลมีผลเรียนแย่มากที่สุดในชีวิต นั่นก็มากพอที่จะอธิบายว่าเขาใจสลายเพียงใด

“แกทำได้อยู่ยู่แล้วแหละ เวลาแกมั่นใจแกก็ทำได้ดีมาตลอดนี่เนอะ”
อันฮารพูดให้กำลังใจ

ไม่ทันไรก็ได้เวลาเข้าเรียนช่วงบ่าย เมื่อมีงานกลุ่ม สามคน บากิริ อัน
ฮาร และไฟซ็อล ก็พร้อมหันมาร่วมใจกันทำงาน แต่ถ้าเป็นงานจับคู่อันฮารก็จะ
สละไปคู่กับเพื่อนที่นั่งข้าง แต่สุดท้ายก็จะช่วยกันทพอยู่ดี ซึ่งน่าใจหายอยู่
เหมือนกันที่อีกไม่กี่เดือนพวกเขาจะไม่ได้เรียนร่วมกันอีกแล้ว

“ไวยีนพรุ่งนี้มาทำงานบ้านเรานะ” ไฟซ็อลเสนอทั้งที่เมื่อได้โจทย์งาน
กลุ่ม

“อินชาอัลลอฮ์ เดี่ยวจะขอพ่อไว้ก่อนเลย” บากิริตอบเป็นนัยว่าอาจจะ
ไม่ไปไม่ได้

“ส่วนเราไม่เคยมีปัญหาอยู่แล้วครับเพื่อน ลาไค้ชได้ซิลเลย” แต่อันฮารตอบตกลงทันที

หลังจากเรียนมาทั้งวันจนครบแปดชั่วโมง นักเรียนทุกคนเข้าแถวเตรียมรอเวลากลับบ้าน บากิรีซึ่งจักรยานมารอมีรฮานที่หน้าโรงเรียนซึ่งอยู่เลียบบทางรถไฟชุมทางคลองสิบบ่ก้า มีรฮานเดินแยกออกมากจากกลุ่มเพื่อนและขึ้นซ้อนท้าย เมื่อถึงบ้าน มีรฮานจะหยิบกระเป๋าของบากิรีไปเก็บไว้ในห้องนอน ส่วนบากิรีรีบเปลี่ยนชุดช่วยพ่อซ่อมรถ

“ป่าถึงคิวคันไหนอะ คันนี้ให้ซ่อมอะไรหะ” บากิรีมองรถจักรยานยนต์ที่จอดเต็มโรงจนไม่รู้ว่าจะเริ่มคันไหนก่อนดี

“อ้าว ใ้คือนี่โตขนาดนี้แล้วหะร อหน่วยก้านดินะเนีย ทำทางจะขยันขึ้นเยอะเลย” ชายร่างกำยำแซวบากิรีทันทีที่เห็นเขา อารูอมาฏอน ชายวัยสี่สิบปลาย ๆ แต่ยังคงหนุ่มมมาก บากิรีจำได้ว่าอาทำงานเป็นไฟร์แมนดูแลงานสร้างอาคารในบริษัทเอกชน ปกติอาทำงานตามต่างจังหวัด แต่วันนี้มาถึงนี้ได้คงเพราะได้งานที่ไม่ไกลมาก

“ไม่หะรอกจะเอาฏอน ฉันทก็ทำแค่ช่วยป่านี้แหละ เบื่อก็หนีไปเล่นเหมือนเดิมจ๊ะ”

“เอ่อ จะจบมอสามแล้วนี่ ยังอยากเป็นช่างอยู่ไหม”

“ใช่จ๊ะ ฉันทจะจบแล้ว แต่ฉันทยังไม่รู้จะต่ออะไรดี” บากิรีคุยกับอาพร้อมถอดล้อเพื่อเปลี่ยนยางในใหม่ ยางใน

“ยังดีนะ มีเวลาลองทำอย่างอื่นบ้าง ช่วงเสาร์อาทิตย์บ้างก็ให้มันไปไหนบ้างก็ได้นะ ไม่ก็มาดูงานกับอาสาสมัครก็ได้” อาพุดพลางมองพ่อคล้ายจะขออนุญาตยืมตัวลูกคนโตไปทำงานด้วย พ่อก็เห็นด้วยกับอาแถมยังบอกว่าจะไปตามญาติคนอื่น ๆ ด้วยถ้าเขาไม่ว่าอะไรก็จะให้ไปลองทำทุกอย่างที่ลูกอยากทำ บากิรตื่นเต้นมากที่จะได้รู้จักงานช่างมากขึ้น ช่างที่ไม่ใช่แค่ช่างซ่อมรถมอเตอร์ไซด์ บากิรคิดว่ามันคงจะสนุกไม่น้อยที่ได้ลงมือทำจริงและคงได้เข้าใจมากกว่าข้อมูลในอินเทอร์เน็ต

บากิรและพ่อช่วยกันวางแผนหลังจากกินข้าวเย็น สรุปว่างานแรกที่จะได้ลองทำคืองานไฟและเครื่องเสียง เนื่องจากอาทิตย์หน้ามีงานมัสดิเดิลล์บ้านพอดีและอาซารีฟก็ตอบตกลงให้บากิรช่วยที่มงาน

ทุกโอกาสที่เข้ามาในชีวิตให้รีบไขว่คว้าเอาไว้

น้ำ (ตา) ไหล

เขานี้แสนอ่อนวายน้องชายคนเล็กร้องไห้แงแงไม่ยอมไปเรียนเพราะเหตุสุดวิสัยที่เกิดขึ้น น้ำไม่ไหล ไม่อยากไปไหนถ้าไม่ได้อาบน้ำ

“อาบน้ำบ่อแทนก็ได้ จะไปไหน เดี่ยวบังพาไป” บากิริพยายามช่วยหาวิธีให้น้องใจอ่อน แต่เด็กน้อยไม่คิดพูดอะไรตอบกลับเอาแต่ส่งเสียงร้องไห้พร้อมสายน้ำตาที่เป็นอันแก้ม

“ถ้าอาบน้ำตาแล้วยอมไปเรียนก็คงดี” แม่พูดทั้งพยายามบ่อน้ำขำน้อง แต่ก็ไม่ยอมอ้าปากให้ น้องเล็กแงแงอยู่นานสองนานจนใกล้เวลาที่บากิริไปเรียนแล้ว

บากิริที่คิดแล้วว่าวันนี้เขาก็ไม่อยากไปเรียนเหมือนกันเลยเปลี่ยนชุดและเดินไปหาพ่อ พอดีกับพ่อกำลังติดต่อลุงที่ทำงานประจำหมู่บ้านเพื่อสอบถามจึงได้รู้สาเหตุว่าเกิดจากท่อประปาแตกห่างจากบ้านเขาไม่กี่ร้อยเมตรและกำลังซ่อมอยู่ บากิริจึงขอร้องพ่อให้เขาได้เห็นงานนี้สักครั้ง แม้พ่อจะห้ามแต่เขาก็ไม่หวั่นยังตั้งหน้าจะไปได้ สุดท้ายพ่อต้องพบบากิริไปดูช่างประปาตาม

สัญญาที่มีเงื่อนไขว่าถ้าไปรบกวนหรือซ่อมเสร็จแล้วจะต้องไปโรงเรียน

“ถ้าไม่ตั้งใจเรียนแบบนี้ จะไปทำอะไรก็คงยากหมดนะบากิ คราวหลังป่าจะไม่ยอมแล้วนะ” พ่อพูดสอนบากิตั้งแต่บ้านจนถึงที่หมาย

“ผมขอลองทำได้ไหมครับลูบาส” บากิผู้ไม่เคยกลัวอะไร ถามถึงสิ่งที่ต้องการทันที

“ทำอะไร จะยกท่อเหรอไ้อ์หนู” ลูบอบาสถามอย่างสงสัย

“ใช่ครับ ผมอยากลองเป็นช่างประปาครับ”

“เอาไว้ครั้งหน้านะ วันนี้งานด่วนมากเลยละ ลูบต้องทำให้เสร็จก่อนสามโมงด้วย”

“ได้ครับ ว่าแต่สาเหตุที่ท่อน้ำประปาปาแตกมีเพราะอะไรบ้างเหรอครับ”

“ถ้ากรณีนี้ ก็น่าจะเป็นแรงจากรถที่ขับผ่านแหละ แต่เพราะมีน้ำซึมขึ้นมาให้เห็นตำแหน่งด้วยนะ เลยแก้ไขได้ไว ไม่งั้นใช้หาตำแหน่งกันอีกสักพักใหญ่เลย ถ้าเป็นกรณีอื่นก็อุบัติเหตุหรือไม่ก็เสื่อมไปตามอายุการใช้งาน ถึงได้ต้องมีการทำบำรุงและดูแลกันอยู่ประจำทุกปี”

“ถ้าไม่สามารถมองเห็นตำแหน่งได้แล้วเราจะรู้ได้ไงเหรอครับลูบ” บากิถามอย่างสงสัย และมองไปที่กระดาศที่ลูบให้ดู

“งานทุกระบบจะต้องมีการบันทึกตำแหน่งการติดตั้งไว้เสมอ เห็นไหมอันนี้ก็เช่นกัน จะเห็นได้ชัดว่าเราวางแนวท่อไว้อย่างไร ในกรณีที่ไม่รู้ไม่เห็น ก็สามารถคาดการณ์จะผลกระทบว่าอยู่ในระยะช่วงไหนและถ้าเป็นภายในพื้นที่

บ้านก็สามารถใช้เครื่องมือช่วยหาตำแหน่งจากเสียงน้ำรั่วไหลได้นะ”

บาภิรได้รู้และเห็นการทำงานตลอดภารกิจ แต่เขาก็ยังถามหาสิ่งที่เขาจะพอได้ลองทำอีกครั้ง ซึ่งคุณลุงก็ยังคงยืนยันคำตอบเดิม และบาภิรก็ไม่อาจกล้าเสียมารยาทไปมากกว่านี้

“ตอนนี้คงให้ช่วยอะไรไม่ได้นะ บางอย่างจะมาลองทำหน้างานไม่ได้มันต้องระวังผลกระทบด้วย เอาไว้โตแล้วมาทำงานสายเดียวกับลุงได้เลย ลุงพร้อมงานด้วยนะ” บาภิรเสียดายที่ไม่ได้ลองทำอย่างที่คิดไว้ ขอแค่ได้อยู่ดูงานจนเสร็จก็พอใจแล้ว บาภิรคิดว่างานนี้ดูทำไม่ยากแต่ไม่ใช่ว่าใครก็ทำได้ เขามองดูเจ้าหน้าที่ช่างที่ร่วมมือกันช่วยจนทำสำเร็จ บาภิรยกมือไหว้ขอบคุณช่างทุกคนที่ไม่ต่อว่าอะไรที่เขามาขอดูงานแบบนี้ แม้ว่าจะเป็นงานที่ไม่ค่อยมีคนสนใจแต่ก็ต้องอาศัยการแก้ปัญหาให้ลุล่วงและเป็นฮีโร่ของเจ้าหน้าที่ของบาภิรเช่นกัน

บาภิรและซีรอตเข้าโรงเรียนสายจนพลาดสองวิชาแรก แม้บาภิรจะโดนครูคุณิดหน่อย “ว่าสิ่งที่ไม่ใช่หน้าที่ของเด็ก” ถึงรู้ว่าที่ทำนั้นผิดแต่สำหรับเขาแล้วก็ได้เป็นปัญหาอะไร เขากลับดีใจที่ได้โอกาสเรียนรู้สิ่งใหม่และอยากเห็นงานอื่นมากขึ้นอีกด้วย

วันนี้เพื่อน ๆ เริ่มพูดเรื่องเรียนต่ออย่างเคร่งเครียด บากิรได้ยินมาว่ามีเพื่อนที่ต้องเปลี่ยนแผนการเรียนเพราะคนที่บ้านบอกว่าจะเปิดโอกาสในอนาคตมากกว่า บางคนก็เล่าว่ามีปากเสียงกับพ่อแม่ที่กดดันให้เรียนในสิ่งที่ไม่ชอบ บากิรได้แต่คิดว่าทำไมความฝันของเพื่อนถึงต้องกีดขวางให้ไปอีกเส้นทาง สุดท้ายแล้วนี่จะยังเป็นความฝันของเพื่อน หรือเป็นของใคร แต่ก็ว่าไม่ได้เพราะบากิรเชื่อว่าพ่อแม่ทุกคนย่อมแนะนำสิ่งที่ท่านคิดว่าดีอยู่แล้ว จากนั้นก็คงขึ้นอยู่กับเพื่อนว่าจะทำอย่างไรต่อ บากิรไม่คิดจนเลิกคิด เพราะนอกจากกำลังใจแล้วเขาก็อาจจะช่วยอะไรมากไม่ได้

บากิรกลับจากโรงเรียนพร้อมมีรฮานและมาช่วยงานที่บ้านต่อเช่นเดิม จนกระทั่งหลังกินข้าวเย็นกันอิ่มแล้วพ่อแม่ก็ถามบากิรถึงเรื่องเมื่อเช้า เขายังคงให้คำตอบไม่ได้ อยู่ดีว่าอยากทำงานไหนมากกว่ากัน เพราะเขายังสนใจอยากลองอีกหลายอาชีพในสายงานช่าง และยังคงหวังว่าจะตัดสินใจได้อีกไม่นาน

แสงไฟระยับระดับความทรงจำ

บาภิรมองดูแสงไฟงานมัศจรรย์ประจำปีนี้ เขาอดชื่นชมความสวยไม่ได้เหมือนทุกครั้ง เขาเห็นหลายคนหยิบยกมือถือและกล่องขึ้นถ่ายรูปเก็บไว้ก็ยิ่งภูมิใจ จนอยากเล่าว่า เขาได้ช่วยติดตั้งไฟประดับเหล่านี้ด้วยนะ

ย้อนกลับไปเมื่อวานก่อน

บาภิรมาช่วยงานอาชีพตามนัดตั้งแต่ช่วงบ่าย เขาต้องรีบทำงานแข่งกับเวลาให้ทันก่อนดวงอาทิตย์จะลับขอบฟ้า บาภิรลากสายไฟไปตามจุดตามริมทางและปักเสาเพื่อติดไฟหลากสีโดยเว้นช่วงห่างกันสามเมตรทำไปจนครบระยะกว่าร้อยเมตรเพื่อให้ผู้คนที่ผ่านมาเห็นได้รู้ว่ามัศจรรย์นี้คือสถานที่จัดงานประจำปีของคนในชุมชนสะแกโคต ชาวบ้านตั้งตารอมาร่วมงานที่งานมีกิจกรรมจากมีร้านค้าตั้งขายตั้งแต่อาหาร เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ของใช้และของเล่นสำหรับเด็ก ทุกอย่างนี้เป็นความร่วมมือแรงร่วมใจของพี่น้องมุสลิมทั้งในและนอกพื้นที่

บาภิรเพิ่งได้รู้ว่าเบื้องหลังการทำงานระบบไฟและระบบเสียงต้องมีแผนเพื่อให้ได้มาตรฐานในการจัดงานและยังต้องคำนึงถึงการใช้งานว่าไม่ใช่แค่ความอลังการแต่ต้องปลอดภัยต่อผู้มาร่วมงานด้วย ทั้งนี้ยังต้องมีการเตรียม

แผนสำรองไฟให้งานผ่านไปด้วยดี แม้ว่าบಾಗಿรจะได้แค่มองทีมช่างมาช่วยกันวางแผนดำเนินการ ภาพที่ทุกคนถกความเห็นกันยิ่งย้าชัดว่าช่างไม่ใช่งานง่ายอย่างที่เขาคเคยคิด

บಾಗಿรนั่งข้างอาเพื่อรอทดลองระบบทั้งหมดเพื่อปรับแก้งานทัน อาบอก ว่าวันนี้น่าจะเสร็จไวถ้าไม่มีปัญหาอะไรต้องแก้มากและโชคดีที่ทันลองครั้งแรกก่อนมืด ระหว่างนั้นเองอาก็ชวนบಾಗಿรคุยไปเรื่อยจนจะไม่รู้จะคุยอะไรดี

“อาซารีปรับทำแคงงานไฟแบบนี้หรือจ๊ะ” บಾಗಿรถามชัดความเงิบที่ชวนอึดอัด

“ไม่ใช่ อามีงานประจำทำเป็นช่างไฟโรงงานด้วย ส่วนงานนี้เป็นแค่ธุรกิจเสริมที่อาทำกับเพื่อนนะ ถ้ามีคนจ้างอาก็ให้พวกไปดูหน้างานก่อนเลย จะได้วางแผนไวขึ้น พอลงมือจะได้ไม่ต้องเสียเวลามากแค่ปรับแก้กันนิดหน่อยก็โอเคแล้ว” อาหันมาตอบ

“อ้อ ฉันก็คิดอยู่ คงไม่มีใครอยากจัดไฟลงการแบบนี้บ่อยแน่ละ แล้วคงไม่มีงานให้ทำตลอดด้วยนะซี”

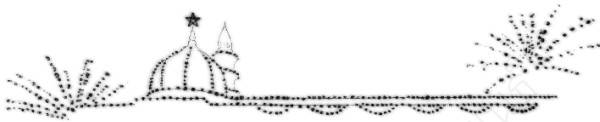
“จะคิดแบบนั้นก็ไม่ผิดซะทีเดียวนะ แต่มันก็มีนะ คนที่เขาลงทุนกับงานไฟแบบนี้มากจนเรียกเป็นงานหลัก แค่เขาต้องมีการตลาดด้วย เท่าที่อาู้ก็พวกโฆษณาหรือลงรูปในเน็ตให้คนเห็นผลงานเยอะ ๆ ยังมีคนสนใจ บางทีอาจจะได้งานซ้อนและทำที่หลายสถานที่เลย” บಾಗಿรพยักหน้าเข้าใจตามที่อาบอก

“แล้วทำไมอาไม่ลงทุนให้จบไปเลยละ เงินไม่แน่นอนเท่างานโรงงานหรือจ๊ะ”

“ช่างถามจริง ๆ นะ เรื่องเงินมันก็เหตุหนึ่งแหละ แต่กริออย่าลืมคิดสิว่าทุก

ธุรกิจมันมีความเสี่ยง อากับเพื่อนเลยเลือกทำแบบค่อยเป็นค่อยไปดีกว่า .. ว่าแต่สนใจมีธุรกิจของตัวเองด้วยหรือเปล่า”

“ไม่จ๊ะ ฉันยังไม่เห็นอนาคตตัวเองถึงขั้นนั้น” บากิรสายมือปฏิเสธทันที แต่ถึงอย่างนั้นอากีพาเขาคุยเรื่องธุรกิจต่ออีกยาวจนมีคนมาบอกผลทดลองและต้องพาเขาไปดูงานแก้ต่อจนเสร็จเรียบร้อยทั้งหมดที่มช่างและอายุยังอยู่คุยต่อกับประธานผู้จัดงานมัสยิด บากิรที่เห็นว่าไม่มีอะไรแล้วจึงขอตัวกลับบ้านก่อน

งานวันนี้มีคนมาร่วมงานกันอย่างครึกครื้นร้านค้าการกุศลก็ทำยอดขายได้ดีตลอดงาน งานนี้ได้ชื่อว่าเป็นงานสุหฺร่าแต่ไม่ได้จำกัดว่าเพื่อสำหรับมุสลิมเท่านั้นและพร้อมต้อนรับทุกคนแม้ต่างศาสนาก็สามารถให้เกียรติมาร่วมงานมัสยิดแห่งนี้ได้เช่นกัน ทั้งนี้ผู้คนที่มายังสามารถเลือกซื้อของกินเองหรือจะให้น้องนักเรียนที่มาช่วยบริการเสิร์ฟในงานนี้ก็ได้ตามความสะดวก

บากิรตั้งใจจะอยู่งานมัสยิดจนเลิกจะได้ช่วยอาซารีฟเก็บของ เขาร่วมกินอาหารกับครอบครัวจนอิมและยังขอยู่ต่อกับเพื่อน ๆ และไปพักทายที่มช่างไฟนิตหนอย ระหว่างนั้นน้องสาวกับแม่ก็ขอดูชุดกระโปรงยาวและผ้าคลุมหัวซื้อกลับบ้านสักนิตหนอย ส่วนซีรอตน้องเล่นได้ของเล่นหนึ่งชิ้นพอกีพากลับไปนอนที่บ้านก่อนแล้ว

บากิรคุยเล่นกับเพื่อน แต่กว่าจะถึงพิธีปิดงานเพื่อนก็แยกกันกลับบ้านกันทีละคน จนบากิรต้องอยู่คนเดียว เขาแวะเข้าไปดูสระโหรง หมวก และเครื่องประดับ แต่บากิรก็ไม่ได้ซื้ออะไรติดมือสักอย่าง เขาเดินในงานจนวนไป

แล้วสามารถไปได้ สุดท้ายก็มาถึงช่วงกิจกรรมที่หลายคนรอคอย นั่นคือละคร
คุณธรรมที่แสดงโดยเยาวชนในชุมชน และแน่นอนว่าบาภิรหันได้นั่งแถวหน้าเวที
เลย บาภิรหันตั้งใจดูการแสดงและรู้สึกไปตามเนื้อเรื่อง เมื่อจบละครแล้วคนร่วมงาน
ก็เริ่มกลับบ้านจนเหลือคนไม่มากแล้ว ร้านค้าและงานระบบจึงเริ่มทยอยเก็บ
ของกัน และบาภิรหันก็ได้ทำตามที่ตั้งใจแม้เขาจะไม่ได้ช่วยอาจารย์เก็บของจนเสร็จ
เพราะอาจารย์พอกให้เขากลับบ้านก่อน แต่เขาก็ได้รับคำชมจากทีมช่างของอา
มาเยอะเลย และอาายังใจดีให้เงินค่าช่วยงานด้วย แม้ว่าบาภิรหันจะพยายามปฏิเสธ
เงินแต่ก็ต้องรับน้ำใจนี้ไว้ด้วยดี

บาภิรหันกลับถึงบ้านก็เจอพ่อที่นั่งรอรับเขา

“เหนื่อยไหม งานนี้สนุกละสิ” พ่อยิ้ม

“เหนื่อยนิดนึงแต่ทำได้อยู่ ฉันน่าจะเรียนเกี่ยวกับงานไฟได้นะ ป้าว่าดี
ไหม” บาภิรหันตื่นเต้นดีใจที่เขาได้สนุกกับงานวันนี้มากกว่าที่คาดเอาไว้

“ดีสิ แต่จะลองทำอย่างอื่นอีกก็ได้นะ ป้าไม่ได้อยากรีบให้แกตัดสินใจ
หรอก” พ่อเอ็นดูลูกชายที่ทำท่าทางเหมือนเพิ่งได้ของเล่นชิ้นใหม่

“จะป้า ฉันก็จะลองทำเท่าที่มีโอกาสแหละนะ”

บาภิรหันคุยกับพ่อต่ออีกสักพักก็ไปอาบน้ำ ละหมาดอีซาก่อนเข้านอน
และแน่นอนว่าเขาชอบที่ได้ทำงานจริงแต่ก็ยังขังใจกับงานซ่อมรถของป้าอยู่ดี

เช้าวันต่อมา

ทุกคนในห้องเรียนที่ได้รู้ข่าวว่าบากริเป็นช่างไฟงานมัสยิดต่างพากันถามเรื่องว่าไปทำได้อย่างไร อันตรายมากไหม และได้ทำอะไรบ้าง ถึงแม้เพื่อนส่วนใหญ่จะชื่นชมและถามถึงการทำงาน แต่ก็มีบางคนที่น่าเรื่องนี้มาพูดหยอกล้อเชิงว่าดูถูกเขาว่ายากจน ทำให้ต้องทำงานงก ๆ ทุกวัน

“คนรวยเขาก็ทำงานเหอะ ถ้าชีวิตไม่คิดเรื่องดี ๆ บ้างก็เจ็บไปตีกว่าเดี่ยวปากแบบนี้จะได้อดกินข้าวแน่” บากริเองก็ยอมให้ใครมาดูแคลนสายงานช่างที่เป็นแหล่งงานหลักของตระกูล งานช่างก็เหมือนงานอื่นที่มีศักดิ์ศรีและต้องมีความสามารถ ถ้าไม่มีความรู้และประสบการณ์ก็คงทำไม่ได้

“เฮ้! ถ้าบ้านมีเงินจริง แล้วทำไมต้องใช้แรงงานเด็กด้วยวะ แบบนี้ไม่ผิดกฎหมายแรงงานเหออ” ดาริส เพื่อนที่ดูจะเกลียดหน้าบากริยังไม่หยุดต่อปากต่อคำ จริงอยู่ที่ทุกคนมีสิทธิจะคิดแต่ไม่ใช่มาตำหนิกล่าวหาครอบครัวใครแบบนี้

“ที่คิดแบบนี้เพราะปกติอยู่บ้านไม่เคยช่วยอะไรพ่อแม่สินะ จะบอกให้รู้ไว้! กูเองก็ไม่ชอบให้ใครมาบังคับ และทุกสิ่งที่ทำ กูเลือกของกูเอง มึงแม่งไม่รู้อะไรสักอย่าง ดีแต่พูด” บากริกำมือแน่นไม่รู้ว่าเมื่อไหร่อีกฝ่ายจะหยุดยั่วอารมณ์โมโห แต่ถ้าไม่หยุดก็ขอซัดหมัดสักที เขารู้ว่าถ้าทำแบบนั้นคงมีเรื่องถึงผู้ปกครอง แต่บากริก็ยอมถ้ำถึงขั้นที่กันไม่รู้เรื่องก็ต้องเปลี่ยนมาปะทะกำลังให้รู้ตัวเสียที

“ช่างแม่งกระจอก-“

ผัวะ! ปัก

บาภิรเหวียงหมัดใส่เข้าเต็มข้างแก้มของดารีส เขาคิดว่าตนเสียน้ำลาย
พุดกับคนแบบนี้มานานแล้ว สุดท้ายก็เก็บความรู้สึกไว้ไม่อยู่ อีกฝ่ายก็ไม่ยอม
ต่างคนต่างวางมวยต่อกัน ชกกันนัว ท่ามกลางความแตกตื่นตกใจของเพื่อน

ทันใดนั้นครูที่วิ่งมาตามเสียงโหวกเหวกก็เข้ามาห้ามการทะเลาะครั้งนี้
ลง และให้ทั้งสองมาเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น บาภิรไม่รู้รู้สึกผิดเลยสักกนิดเขากลับคิด
ว่าสิ่งที่ทำนั้นสมเหตุผลแล้ว ส่วนดารีสก็ไม่คิดว่าตัวเองผิดเช่นกันเพราะบา
ภิรเริ่มใช้ความรุนแรงก่อน

“นี่ไฉ ยังไม่ทันได้เรียนช่างก็ทำทรงเถื่อนแล้ว เห็นไหมใช้กำลังเหมือน
คนไม่มีการศึกษา”

“หยุดพุดดิ ยิ่งพุดยิ่งดูไม่ฉลาดว-“

“เจี๊ยบ! พอกันทั้งสองคนนั่นแหละ” ครูฝ่ายปกครองส่งเสียงก้องห้อง

บาภิรและดารีสก็มั่วห้วยอมรับความผิดและทำได้แค่วให้พ่อแม่มาคุย
กันที่โรงเรียน พ่อแม่ทั้งสองฝ่ายรับรู้เรื่องทั้งหมดจากคำให้การของเจ้าตัวผู้ก่อ
เหตุและเพื่อนที่เห็นเหตุการณ์ตั้งแต่เริ่มมีปัญหา

“ป่าผิดหวังในตัวลูกมากนะดารีส” พ่อของดารีสดูเสียใจกับเรื่องที่

เกิดขึ้น เธอพูดขอโทษฝ่ายบาปกรอยู่หลายครั้งและยังขอโทษทางโรงเรียนที่เกิดเรื่องวุ่นวายนี้มาจากลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวของตัวเอง

“ฉันก็ต้องขอโทษเช่นกันนะคะ บาปกรเองเป็นคนเริ่มใช้ความรุนแรงทำให้มีรอยฟกช้ำบนหน้าของดานิสด้วย ฉันจะสอนให้เขายังยับยั้งอารมณ์ได้ดีกว่านี้”

พ่อแม่ของทั้งคู่ไม่ได้ขออะไรมากนอกจากให้ทางโรงเรียนลงโทษลูกตามกฎระเบียบ และหวังว่าลูกของตนจะไม่สร้างเรื่องขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

แต่วันนี้บาปกรกลับจากโรงเรียน เขาก็เก็บตัวอยู่ในห้องนอนไม่ยอมลงมาช่วยงานพ่อซ่อมรถจักรยานยนต์ เขาเอาแต่คิดว่าทำไมเขาถึงกลายเป็นคนผิดไปได้ ในเมื่อเขาไม่ได้ต่อใครสู่มสู่มหัว และเขาก็แค่ไม่พอใจที่มีใครมาดูถูกครอบครัว

เมื่อถึงเวลากินข้าวพ่อแม่และน้อง ๆ ต่างก็เคาะประตูเรียกให้บาปกรออกมาร่วมโต๊ะกินข้าวเย็นด้วยกัน จนสุดท้ายบาปกรก็ยอมออกมา ภาพแรกที่บาปกรเห็นคือพ่อแม่ที่ยังคงนั่งรอเขามากินข้าวพร้อมกัน พ่อที่เปิดโทรทัศน์ดูข่าวอยู่ก็รีบหันมาสนใจเขาทันที

“มากินข้าวกันเถอะลูก” แม่พูดเสียงสั่นน้ำตาคลอ

วันนี้มีคนตกไว้สำหรับให้บಾಗಿรดด้วย เขามองจานข้าวที่ตั้งในที่นั่งประจำ และแล้วบาก็ไม่อาจกลืนน้ำตาเอาไว้ได้อีก เขาร้องไห้ออกมาด้วยความเสียใจ

“ผมขอโทษครับ ที่วันนี้มีเรื่องในโรงเรียน ฮึก ผมแค่ไม่อยากจะให้ใครมาว่าป้ามะได้ ฮึก” บಾಗಿรพูดไปสะอึกไป แม่ที่ไม่ได้เห็นน้ำตาของลูกชายคนโตมาเนิ่นนานก็ยังรู้สึกเสียใจไม่แพ้กัน เธอลูกเดินมากอดเขาตบหลังเบา ๆ

“มะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วนะ ไม่ต้องโทษตัวเอง คราวหลังหนูไม่ต้องใช้ความรุนแรงก็ได้นี่ลูก” พ่อเองก็ตามมากอดด้วย

“อย่ามัวเสียใจกับอะไรผ่านมาเลย ต่อจากนี้ป้าขอแค่บาก็ไม่คิดทำสิ่งที่จะต้องเจ็บตัวอีกและหวังว่าลูกจะได้บทเรียนจากเรื่องทั้งหมดนะ” สามคนพ่อแม่ลูกกอดกันกลม เป็นภาพที่หายากมากจากครอบครัวของบಾಗಿร เพราะปกติแล้วพวกเขาแทบไม่แสดงความรักแบบนี้ แต่บาก็รู้สึกอุ่นใจมากกว่าเขายังครอบครัวอยู่เคียงข้าง

แม้จะมีเรื่องมากมายให้คิดแต่อย่างน้อยวันนี้บาก็ได้นอนฝันดี เขาฝันว่ามีไฟสว่างมาอยู่รอบ ๆ บ้าน ทุกคนในบ้านต่างดีใจและชื่นชมบಾಗಿร

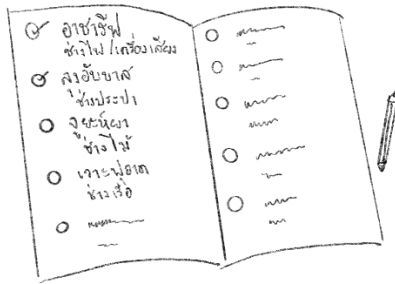
“ป้ามะภูมิใจในตัวหนูมากนะลูก”

แม้จะเป็นเพียงจินตนาการแต่รอยยิ้มของคนฝันนั้นชัดเจน

ทุกสิ่งล้วนมีค่า

แม้จะผ่านงานมัศยิตมาสามวันแล้ว แต่อาซาฟีก็ยังคงรูปผลงานบากรลงในแชทกลุ่มสนทนาออนไลน์ตระกูลช่าง อาชมว่าบากรมาช่วยงานเขาเต็มที่ และตั้งใจทำงานมาก ทำให้มีลุงป้าน้าอาคนอื่นที่เข้ามาเห็น ต่างก็พากันชวนบากรมาลองทำงานด้วย ทุกคนชื่นชมที่บากรใฝ่เรียนรู้สิ่งใหม่และหวังว่าพวกเขาจะได้เป็นส่วนช่วยให้หลานชายคนนี้ได้ถึงฝั่งฝันที่เขาวาดไว้ บากรตอบขอบคุณญาติทุกคนที่เป็นกำลังใจให้เขาและให้โอกาสเขาได้ลองงานหลากหลาย เขารู้สึกโชคดีมากยังมีคนคอยผลักดันและสนับสนุนเขาขนาดนี้

บากรมีความสุขทั้งวันและตื่นตื่นที่จะได้ลองทำงานช่างอื่น ๆ อย่างที่เขาต้องการ บากรยังมีกำลังใจเรียนมากขึ้น เมื่อเห็นว่าเส้นทางของตัวเองที่เคยเลือนลางกำลังชัดเจน เขาไม่รู้ว่าเรื่องพวกนี้จะเล่าให้ใครฟังได้อีก แต่ถ้าหากมีคนอยากรู้เขาคงพูดได้ทั้งวัน

สุดสัปดาห์นี้บาก็รีบเลือกมาทำงานกับน้ำยะหิยา น้องชายคนเล็กของแม่ น้ำยาเป็นช่างไม้ ที่ทำได้ตั้งแต่ของตกแต่งชิ้นเล็กจนถึงงานชิ้นใหญ่คือบ้าน ทั้งหลัง งานไม้ที่น้ำยาับส่วนใหญ่มักจะเป็นไม้สักและไม้มะค่า ซึ่งมีความแข็งแรงทนทานเหมาะแก่การทำใช้งานได้หลายรูปแบบ ไม้พวกนี้ก็มีทั้งที่รับมาจากแพร์และเป็นไม้เก่าที่รื้อจากบ้านที่เจ้าของต้องการเปลี่ยนโฉมบ้านเป็นวัสดุอื่นหรือต้องการไปปลูกบ้านใหม่ในอีกพื้นที่

น้ำยะหิยาเป็นคนพูดน้อยต้อยหนัก หมายถึงเป็นคนที่พูดเท่าที่จำเป็น แต่มีผลงานที่ส่งทั่วประเทศเป็นหลักประกันว่าน้ำไม่ใช่ช่างตักอับแบบที่หลายคนกล่าวหา น้ำไม่เคยต่อรองราคากับชาวบ้านที่ดูแคลนในสายงาน แม้งานไม้ อาจจะไม่ได้เป็นที่นิยมเท่าแต่ก่อน แต่นั่นไม่ได้แปลว่าคนรักงานไม้จะหายไปทั้งหมด ด้วยฝีมือที่พัฒนาอย่างต่อเนื่องน้ำยาสามารถรับงานเฟอร์นิเจอร์ไม้สัก แต่ทำออกมาในรูปแบบที่คนปัจจุบันชื่นชอบได้ หรือที่เขาเรียกว่ามินิมอล น้ำสามารถออกแบบงานได้ และยังเปิดรับลูกน้องสอนงานอยู่ประจำ ถึงอย่างไรก็ตามลูกน้องที่เข้ามาแล้วก็มักจะออกไปเพราะรู้สึกว่างานนี้หนักเกินไป ก็แน่สิ น้ำหนักไม้ในแต่ละวันที่ต้องขนย้ายไม่หนักสักก็คิด บางคนจึงต้องถอยไปด้วยกำลังที่โรยรา

"อัสลามมูอะลัยกุมจะจูยา" บากิริกล่าวสลามให้คนในโรงไม้ไต้ยีน บากิริคิดว่าทุกคนน่าจะรู้อยู่แล้วว่าวันนี้เขาจะลงงานครั้งแรก เพราะเขาเดาจากของบนโต๊ะทำงานและน่าจะเตรียมกองงานให้เขาแยกไว้ชัดเจน

"วาอาลัยกุมมูสลามบากิริ มาทางนี้เลย มานั่งพักก่อนค่อยเริ่มงานนะ" น้ำชายเตรียมน้ำขนมให้บากิริกินด้วย คும்แล้วที่เขาจะต้องมาลงแรงกับงานวันนี้

"จูจะให้ฉันทำไม้กองนั้นหรือจ๊ะ" บากิริขึ้นไปยังโต๊ะที่วางกบไสไม้และเลื่อยอันใหม่

"เดาเก่งนี่ ใช่แล้ววันนี้ทำแค่ไสหน้าไม้กับตัดตามความยาวที่วัดไว้ให้แล้วนะ เดียวช่วงเย็นจูจะพาดูงานประกอบและงานบรรจุของส่งในประเทศ"

"โอเข้าไปเย็นเลยได้ไหมเนีย ฮ่าฮ่า ล้อเล่นนะจ้" บากิริพูดติดตลกและหยิบขนมกินแก้ใจ

"ไม่ได้หรอก ยังไม่มีโทม์แมชชีน ยังไงก็ทำไปตามเวลาบนนาฬิกาไปก่อนนะ" น้ำเองก็เล่นตามด้วย แต่บากิริกลับรู้สึกอื่น ๆ หนาว ๆ เพราะมุกที่เล่นเหมือนดูชะมากกว่า

"โอเคจ้จู แล้วถ้าจนหมดครึ่งวันฉันยังทำไม่ทันจะอดไปดูไหมจ๊ะ" บากิริถามด้วยความกังวล

"ได้ดูอยู่แล้ว ทำให้เต็มทีก็พอนะ" น้ำยะหย่าว่าแล้วลูบหัวบากิริก่อนจะขอไปทำงานต่อ บากิริเองก็รอช้าไม่ได้แล้วเขาต้องรีบกินรีบไปทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย

"ทำไมมันยากขนาดนี้เนี่ย" บากิรบนพึมพำกับตัวเองที่ใช้เวลาใส่มันแค่แผ่นเดียวเป็นชั่วโมงก็ยิ่งเสิร์จเสี่ยที่ เขาเริ่มหัวเสียที่ไม่สามารถทำได้อย่างที่หวัง

"บากิร อย่าใช้อารมณ์ไม่ดีกับงานมันนะ" เสียงนำชายดังมาจากโต๊ะด้านหลัง เขาคอยแอบมองท่าทางใจร้อนของหลานชายที่ดูจะยิ่งปล่อยไว้นานก็ยิ่งทวีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนน้ำไม่อาจนิ่งเฉยได้แล้ว "ทำอย่างนี้บากิร ไม่ต้องกดให้มันกินเนื้อไม้เยอะ ค่อย ๆ ทำ ไม่มีใครว่าหรือกว่าทำช้า อย่างน้อยช้า ๆ ก็ได้พริ้วเล่มงามนะ" อาจิบกับใส้ไม้ของตัวเองมาช่วยทำให้บากิรได้เห็นตัวอย่างอีกครั้ง

"จุทำดูงายไปเลยอะ เหมือนตอนฉันทำไม้มันแข็งขึ้นยังไงไม่รู้ มันใสให้เรียบไม่ได้เลย ดิดแห้งกตลอด" บากิรพุดพร้อมผื่นยิ้มทำเหมือนว่าเขาโอเค

"จันเปลี่ยนไปเล็อย่างเดีวดีกว่าใหม่ เดีวจุใสให้" บากิรขังใจแค่แวบเดียวและตัดสินใจ

"ไม่เป็นไรจ๊ะจุ ขอฉันลองทำส่วนของวันนี้ก่อน ใ่วมีโอกาสหน้าฉันขอกลับมามีอใหม่จ๊ะ"

"ได้สิ พยายามเข้านะ"

บากิรสุดลมหายใจเต็มปอดเขาพร้อมจะนับหนึ่งไม่อีกครั้งแล้ว หายใจออก หายใจเข้า เป็นจังหวะสร้างสมาธิให้จดจ่อต่องานตรงหน้า เมื่อเขาพร้อมแล้วก็วางเครื่องมือค่อย ๆ ออกแรงเคลื่อนให้ความหยาบของไม้ออกตามทิศทาง

"ช้า~ช้า~ โอ๊ะ! ไม่เป็นไร ช้า~ช้า~" แม้จะสะดุดเล็กน้อยแต่บากิรก็ทำได้ดีขึ้นจากเมื่อกี้แล้ว น้ำยะหิยามองดูความตั้งใจของบากิรจริงอย่างที่เขายกออกว่าบากิรมีความตั้งใจและเต็มที่กับงานเสมอ

แม้จะทำซ้ำ ๆ แต่ไม่ถึงขั้นหนักว่าเก่าจริง ๆ บากิรีรีบจับเสื้อยมาแบ่งตามเส้นที่น้ำซัดไว้

"ไม่มีอะไรยากเลย ทำได้แล้วก็ไม่ยากแล้ว" บากิรียังคงตั้งหน้าตั้งตาทำต่อไม่ขาดหาย "เสร็จไม่ที่สองแล้ว" ถึงแม้จะทำไม่หมดทั้งกองแต่เขาก็พอใจสำหรับความพยายามวันนี้

ช่วงพัก

นายะห์ยาชวนบากิรีเข้ามากินข้าวฝีมือภรรยา น้ำอาบมีนะห์ อาหารวันนี้มีแกงกะทิสายบัวของเจ้าชีรอตน้องเล็กด้วย บากิรีที่คิดถึงน้องขึ้นมาเลยขอแกงกลับบ้านมาให้น้องชายด้วย และแน่นอนว่าน้ำก็ใจดีแถมให้ถุงใหญ่ให้ แถมยังแบบเนื้อสวรรค์ให้อีกด้วย

"ญูซาก็ลลอสฮัจ์จุ" เขาขอบคุณน้ำทั้งสองอีกครั้ง

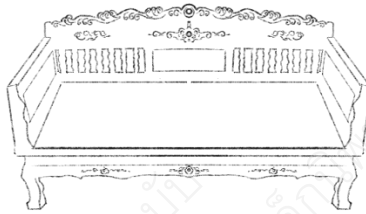
บากิรีนั่งเล่นจนน้ำเรียกได้เวลาที่เขาจะได้ดูขบวนการตรวจของให้พร้อมบรรจุส่งไปถึงมือลูกค้า

โกดังจัดเก็บสินค้าพร้อมส่ง

"ประกอบได้เลย" ลูกผู้ช่วยงานน้ำเป็นคนลองประกอบก่อนจะแกะออกเพื่อบรรจุไปส่งในที่ต่าง ๆ ลูกเลื่อนอุปกรณ์ส่งให้หนุ่ม ๆ ที่สนใจมาลองงานเช่นเดียวกับบากิรี

บาภิรเองก็ของออกแรงช่วยยกเฟอร์นิเจอร์ที่เ้ไม่มาห่อลังกันกระแตก ด้วย พี่พนักงานทั้งชายหญิงผลัดกันจับผลัดกันพันเชือกจนเสร็จ แล้วก็ได้เวลา ยกขึ้นรถพร้อมส่ง

"ทำไมยังมีคนเลือกสั่งงานไม้แบบนี้อีกนะ เขมมาก" หญิงคนหนึ่งพูด ทำให้คนอื่นหัวเราะ

"เพราะของบางอย่างก็ถูกสร้างเพื่อคนที่เห็นค่ามันจริง ๆ บางคนมีผู้สูงอายุในบ้าน เมื่อท่านอยากได้ เฟอร์นิเจอร์ไม้สักขึ้น พวกเขา也只หาสั่งให้ไม้ไผ่มาแต่คิดถึงความสะดวกใจตัวเอง"

"ขอโทษคะ หนูจะไม่พูดเรื่องที่ไม่เหมาะสมนะคะ" พนักงานสาวหน้าหงอยลงทันทีที่ได้ยินแบบนี้

"ไม่ได้ว่าอะไร แค่จะบอกคนเราชอบไม่เหมือนกันเฉย ๆ นะ" น้ายะหียาไม่คิดเคืองโกรธอะไรเพียงแค่อยากให้พนักงานทุกคนให้ระมัดระวังคำพูดสนุกปากที่อาจจะทำลายความรู้สึกลูกค้า

การขนส่งอาจจะดูว่าเป็นไปอย่างทุลักทุเลไปสักนิด แต่น้ำก็ไม่เอาเป็นปัจจัยที่ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงลูกค้าได้ การบริการประทับใจอย่างนี้ทำให้

ครองใจคนรักไม่

"ส่งให้ถึงลูกค้านะ ช่วยเขายกไปให้ถึงตำแหน่งที่ต้องการเลย อย่าลืมขอบคุณลูกค้าที่มาอุดหนุนและใช้บริการจากเราด้วยนะ ผมฝากด้วยครับ" น้ำชายจัดแจงรายละเอียดเตือนคนขนส่งอีกครั้ง

วันนี้บาริรู้สึกเหมือนตัวเองวาร์ปได้จริง ๆ เพราะไม่ทันทำอะไรมากก็หมดวันเสียแล้ว ระหว่างรอพอมารับบาริได้คุยกับน้ำต่อและนั่นก็ทำให้รู้ว่าที่น้ำเลือกทำอาชีพนี้ เพราะน้ำเป็นเพียงคนเดียวที่มีความฝันสืบต่อจากตามาอีกที

"สมัยที่คุณตายยังมีชีวิต ตอนนั้นการขนส่งไม่มีอะไรที่สะดวกเลยสักนิด แต่ลูกค้าเจ้าประจำก็ยังตั้งใจมาดูงานไม่ถึงที่นี้ นั่นเป็นภาพความทรงจำที่จู่ยังจำไม่เคยลืม" น้ำเล่าจนเห็นภาพความลำบากของคนยุคนั้น "ใครอยากซื้อก็ต้องฝ่าฝนฝ่าแดดมา ไหนจะถนนหนทางที่เป็นแคดินดำดินแดงอีก"

"แล้วตอนนั้นที่บ้านยังไม่มีขนส่งเหอะจ๊ะ"

"มี แต่ขนส่งสำหรับของชิ้นใหญ่แบบตู้เดียว ค่าใช้จ่ายก็สูงลิบเช่นกัน แต่จะไปก็ไม่ได้อยู่แหละ ตอนนั้นบ้านเรายังไม่มีรถใช้กันเลย" บาริไม่อยากจะเชื่อว่าเมื่อก่อนพวกเขาเคยลำบากกันมากขนาดนั้น เพราะในตอนนี้น้ำก็ดูจะมีกินมีใช้กันทุกครอบครัว แต่เบื้องลึกเบื้องหลังบาริก็คงไม่รู้อยู่ดีว่าแต่ละครอบครัวต้องผ่านอะไรกันบ้างหลังจากที่แยกออกจากบ้านใหญ่ของตายาย

"ช่วงที่โตะเสีย ไม่ก็เดี่ยก็ก็เสียตามกันไป จูเป็นคนเดียวที่ยังไม่ได้ออกมาใช้ชีวิตครอบครัวเหมือนที่คนอื่น ออกจากทรัพย์สินและความรู้พวกท่าน

ทิ้งไว้ให้จู้รู้สึกว่าคุณเองไม่เหลืออะไรที่ทำให้อยากมีชีวิตอยู่ต่อเลย บากิรเดาสีว่า จู้เลือกจะทำอะไร"

"จู้จับผู้หญิงเธอจ้ะ" น้ำชายสายหัวปฏิเสธ

"ไม่ถูกซะทีเดียวนะ แต่วัน ๆ จูเอาแต่ทำงานไม้ของตา ใครมาชวนไป อยู่ด้วยก็ไปไม่ได้ เพราะยังมีงานที่รับไว้แต่ทำไม่เสร็จ จูเลยต้องทำต่อ จูไม่อยาก ทิ้งให้ลูกค้ำที่กำลังมารับงานต้องผิดหวัง เขาเข้าจริงก็เคยแอบคิดว่าถ้าเลือก ตายได้จู้ก็คงไม่อยู่ตรงนี้แล้ว แต่ก็ในช่วงที่พอดีกับบ้านจูนะที่เขาเปิดร้านข้าว เขาเลยแวะมาส่งกับข้าวให้กินฟรีทุกวัน จากนั้นก็ไม่เคยเหงามาจนทุกวันนี้"

"ตอนแรกเศร้า ตอนหลังเลยนอะจู้ เกินไปไหมเนีย" บากิรแชนน้ำทั้ง สอง

"มาพูดเหมือนฉันชอบคุณก่อนแบบนี้ได้ที่ไหน ตอนนั้นใคร ๆ เขาก็ สงสารคุณหรอกนะ เขาบอกว่าบ้านนี้มีเด็กผู้ชายอายุ 16 ต้องทำงานตากแดด ตากลมทุกวันเพราะไม่มีใคร ฉันก็มาส่งตามป่ามะสังต่างหาก"

"ฉันก็ยังไม่ได้บอกว่าเธอชอบก่อนนี่ ฉันต่างหากที่ชอบเด็กหน้ามุ่มคน นี้" บากิรแทบจมนพังเรื่องรักนี้ไม่ไหว โชคดีที่พ่อมาถึงแล้วเขาจึงรีบหนีของ ของตัวลากลับก่อน

ข่าวเช้าวันนี้

ผลวิจัยพบว่าเด็กไทยมีความเครียดสะสมเสี่ยงโรคซึมเศร้าจำนวนมาก ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อในการศึกษาก็มีปัจจัยหนึ่งที่มาจากความกดดันจากครอบครัวและสังคม เด็กบางคนเริ่มสอบเข้าโรงเรียนตั้งแต่ชั้นอนุบาล และเด็กหลายคนต้องหันมาพึ่งการเรียนกวดวิชาเพิ่มจากที่เรียนในโรงเรียนกว่าแปด ชั่วโมง กลายเป็นข้อถกเถียงกันว่าระบบการศึกษาในปัจจุบันนั้นเหมาะสมแล้วหรือไม่ หรือควรปรับแก้ไขให้ชัดเจนและทำให้การศึกษาเท่าเทียมกันทุกพื้นที่ น่าจะยากเกินไปหรือเปล่า ถ้าอย่างไรมันก็เริ่มต้นจากคนในครอบครัวก่อนดีกว่าให้ผู้ปกครองดูแลและมันส่งผลกระทบหลานของตัวเอง เพื่อไม่ให้เกิดเหตุน่าสลดเช่นนี้อีก...

ถ้าวันใดที่รู้สึกว่าคุณเองไม่มีค่า

นั่นอาจจะเพราะว่าเราหลงลืมความหมายของตัวเองไป

ก่อร่างสร้างตัว

“วันนี้ผมขอขอบคุณทุกคนด้วยนะครับ นี่หลานผมครับ น้องเขาจะมาขอแต่งงาน ยังไงถ้ามีอะไรอยากเล่าเกี่ยวกับการก่อสร้างก็เล่าให้เด็กมันฟังได้เลยนะครับ” อารมณ์มาฏอนพูดแนะนำหลานชายสุดที่รักต่อหน้าเพื่อนร่วมงานทุกคน ส่วนบาริธแอบรู้สึกเกร็งเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เขาต้องพูดต่อหน้าคนมากมายขนาดนี้

“สวัสดีครับ ผมชื่อบาริธครับ ขอฝากตัวกับพี่ช่างทุกคนด้วยหนึ่งวันนะครับ” ทีมช่างพากันต้อนรับและยินดีสอนงานให้บาริธได้ลอง ลุงภูอนซาบซึ่งในน้ำใจของทุกคนที่เอ็นดูบาริธเหมือนลูกหลานของตัวเอง คงมีคนไม่มากนักที่จะได้โอกาสมาศึกษางานจากผู้มีประสบการณ์ตรงในหน้างานเช่นนี้

“บาริธรู้ไหมถ้าใครจะเข้ามาอยู่ในพื้นที่ก่อสร้าง อาจจะไม่อนุญาตให้เข้าหรือกะถ้าไม่ได้อยู่ในชุดเซฟตี้ เพราะสำหรับอา การทำงานที่มีความเสี่ยงไม่ปลอดภัยยังต้องไม่ประมาทเลินเล่อ” อามูอนหยิบชุดสะท้อนแสงและหมวกนิรภัยให้บาริธสวมใส่ จากนั้นก็จับบาริธยกหัวไปสามที เพื่อให้รู้ว่าพอดีกับบาริธหรือไม่

“ขอบคุณครับ”

ตอนนี้บาภิรดูเหมือนทีมช่างของอาภอนแล้ว บาภิรรู้สึกว่าเขากำลังได้
เข้าทำงานของจริงแบบเต็มตัว แต่ยังไม่หมดเรื่องที่น่าตกใจ อาศัยบัตร์คลั่ง
คอบาภิร ในบัตร์มีทั้งรูปชื่อ-นามสกุลและบอกตำแหน่งว่าเขาเป็นผู้เยี่ยมชม

“อาทำเรื่องขอให้หลานเข้ามาดูงานอย่างถูกต้องแล้ว ต้องแขวนบัตร์
ตลอดนะ คนอื่นจะได้รู้ว่าเราไม่ได้แอบลักลอบเข้ามา” บาภิรยิ่งตื่นเต้นขึ้นไปอีก
นี่เหมือนฝันที่เขาเคยคิดตอนเด็ก ๆ เลย ที่จะต้องมีบัตร์พนักงานแขวนคอเอาไว้
เขารู้สึกเหมือนเป็นหนึ่งในวิศวกรเลย

อาร์อมาภอนพาบาภิรเดินชมบริเวณพื้นที่ก่อสร้างไปเรื่อย ๆ พร้อมกาง
แบบแปลนพิมพ์และชี้ให้ดูจุดต่าง ๆ บางครั้งอาร์ก็จะทำให้รู้สึกว่ามันเป็นเกม
จับผิด ที่คอยมองหาสิ่งที่ไม่ตรงภาพ เพราะนั่นแสดงให้เห็นว่าทีมช่างทำงาน
ผิดพลาดหรือตั้งใจแก้ไขหน้างานเป็นอย่างไร

“เห็นบันไดตรงนั้นไหม วันก่อนอาเจอว่าตรงนั้นมีเหล็กโครงสร้างที่
เกี่ยวกับผิดด้วยนะ ต่อให้มันจะแก้ยากแต่ก็ต้องแก้ให้ได้ ถ้าขึ้นปล่อยผ่านไปถึง
มือลูกค้า สักวันอาคงได้เข้าตารางแน่นอน” อาพูดเรื่องจริงเหมือนติดตลก แต่
สุดท้ายก็อาร์ก็สำเร็จ

“ทำไมไม่ใช่ช่างที่ทำเป็นคนผิดเหวอครับ”

“ช่างก็ผิด แต่อาเป็นคนรับผิดชอบดูแลตรวจงานทั้งหมดและเป็นคน
เซ็นยื่นมอบงาน ถ้าเราไม่เข้มงวดกับทีมช่าง ผลงานนี้แหละจะเป็นหลักฐานชั้นดี
ว่าเรามีประสิทธิภาพในการทำงานมากน้อยแค่ไหน” อาภอนหันมาพูดอย่าง
จริงจัง บาภิรมองดูอาร์ที่ดีที่สุดแสนจะใจดีและอ่อนโยน แต่เมื่ออยู่ในบทบาทหน้าที่

อาเหมือนแปลงร่างกลายเป็นคนที่แกร่งและสู้งานมาก

สิ่งที่อาพูดมา ชวนให้บากริดคิดว่าอาชีพนี้เหมือนยื่นเท้าเข้าตารางไปแล้วหนึ่งข้าง ถึงจะเป็นเพียงเพราะข้อผิดพลาดแม่เล็กน้อย ถ้าไม่ตรงแบบหรือทำให้เกิดข้อเสียหายตามมา อาก็จะกลายเป็นคนที่ทำงานไร้ซึ่งจรรยาบรรณทันที

เขาเดินดูงานและได้ช่วยพี่ทีมช่างยกของอยู่สี่ห้าครั้ง จวนมานึกคิดได้ว่าอาเรียนอะไรมาจึงได้ทำงานในตำแหน่งที่แบกขอบเขตงานไว้ขนาดนี้นะ

“ถ้าผมอยากทำงานแบบอา ผมต้องเรียนอะไรหะอครับ” บากริไม่รอช้ารีบคว้าโอกาสตักข้อมูลเข้าตัว

“จริง ๆ แล้วเรียนปวส.ก็มีโอกาสได้ทำงานนั้นนะ แต่ถ้าให้ฐานเงินเดือนมันคงอาแนะนำให้เรียนต่อจนจบวิศวะโยธาดีกว่า” บากริขี้ไปเล็กน้อย เพราะเขายังไม่เคยคิดถึงภาพตัวเองเป็นนักศึกษาวิศวะเลยสักครั้ง นี่เขาจะดูเพ้อเจ้อเกินไปไหมนะ ถ้าเขาอยากจะเป็นวิศวะคนต่อไปของตระกูล

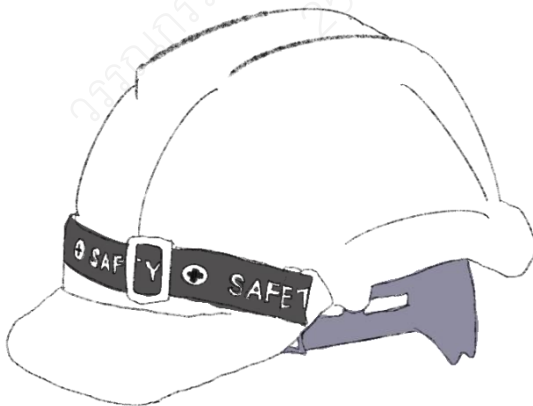
บากริยิ้มเล็กน้อยให้กับภาพใฝ่ฝันที่เข้ามาในหัว เขาในชุดนักศึกษาชั้นหระอ ใส่ครุยที่ทำให้ดูสง่า หรือทำงานที่ดูมีหน้ามีตาในสังคม ไม่สิ! บากริตีหน้าตัวเองเบา ๆ ไปหนึ่งทีเพื่อตึงสติ ถึงแม้เขาจะรู้ว่าในสังคมยกย่องวิชาชีพใด แต่บากริจะเอาความคิดใครมาใส่หัว ถ้าทุกคนให้เกียรติในความคิดที่แตกต่าง บากริก็คงไม่แปลกอะไรจากคนในสังคม

ตอนนี้คุณอาขอตัวไปตรวจงานอย่างแข็งขัน บากิรจึงขอเข้ามาดูในจุด
ที่ทีมช่างอยู่กันหลายคน เพื่อจะมีใครสักคนที่เขาพอจะรบกวนสอบถามได้

“เอ่อ พี่ครับทำไมหมวกของผมถึงมีสีต่างจากคนอื่นหรือครับ” บากิร
เพิ่งสังเกตเห็นข้อแตกต่างว่าหมวกของเขาเป็นสีเทาอยู่คนเดียว

“สีของหมวกนิรภัยมีหลายความหมายนะ อย่างของน้องสีเทา คือ
หมวกสำหรับผู้เข้าเยี่ยมชม ของพี่ใช้สีเหลืองเพราะพี่เป็นพนักงานทั่วไปครับ ยังมี
อีกหลายสีเลย ถ้าสนใจน้องลองค้นหาในเน็ตได้นะ พี่เองก็จำไม่ค่อยแม่นด้วย
ฮ่าฮ่า กลัวเดี๋ยวจะให้ข้อมูลผิดไป” พี่พนักงานตอบและหัวเราะอย่างเขิน ๆ ที่ไม่
อาจให้ข้อมูลบากิรได้ครบถ้วน

“ขอบคุณมากนะครับพี่” บากิรยกมือไหว้ขอบคุณ และมานั่งดูข้อมูล
ในอินเทอร์เน็ตตามคำแนะนำ

สีขา : ผู้บริหาร, ผู้จัดการ, วิศวกร, หัวหน้างาน, สถาปนิก และผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้อง

สีเหลือง : พนักงานทั่วไป, แรงงาน และงานก่อสร้างหนัก

สีแดง : พนักงานดับเพลิง

สีส้ม : พนักงานดับเพลิง, ช่างเชื่อม, บุคคลที่เข้ามาทำงานเกี่ยวกับความร้อนหรือพนักงานยกของ

สีน้ำตาล : ช่างเชื่อม, พนักงานที่ทำงานเกี่ยวกับความร้อนสูง

สีฟ้า : งานช่างประปา

สีน้ำเงิน : ช่างไฟฟ้า, ช่างไม้ และช่างเทคนิคพิเศษ

สีเขียว : เจ้าหน้าที่ความปลอดภัย, เจ้าหน้าที่สิ่งแวดล้อม, ทีมปฐมพยาบาลเบื้องต้น

สีชมพู : คนงานหญิง *ในบางบริษัทใช้เป็นหมวกกันน็อคเสริม*

สีเทา : คนทั่วไป, ผู้เยี่ยมชมงาน โรงงาน หรือพื้นที่ทำงาน

เมื่อเห็นข้อมูลแล้วบาภิรก็เริ่มอยากเจอพี่ที่สวมหมวกให้ครบทุกสีเลย ถ้ามีโอกาสเจอเขาคงเข้าไปคุยด้วยสักเล็กน้อยถึงตำแหน่งงานที่รับผิดชอบ มาถึงนี่ทั้งที่บาภิรไม่อยากจะได้ไม่มาเสียตายที่หลังแน่นอน

บาภิรยังคงชวนพี่พนักงานคนเดิมคุยต่อ พี่พนักงานเล่าว่าเขาเรียนจบแค่ ปวช. เพราะที่บ้านมีเงินส่งเรียนได้เท่านั้น แต่ก็ไม่เคยเคืองโกรธอะไร ยังถือว่าโชคดีที่เขาจ้างมาทำเลี้ยงปากท้องได้

“ตอนนี่ที่กำลังหาที่เรียนต่ออยู่ว่าจะต่อปวส. ก่อนแล้วถ้ายังเรียนไหวก็จะลุยป.ตรี แต่ก็นะ ถ้าเรียนปกติก็ไม่ได้ทำงานอีกถ้าเงินหมดก็อดเรียน เลยต้องหาที่เรียนเปิดโอกาสให้คนอย่างพี่ได้เพิ่มฐานเงินสักหน่อย”

“พี่ขยันจัง แบบนี้ไม่เห็น้อยแยะหรอกครับ”

“สำหรับพี่นะเหนื่อยวันนี้แล้วไง พรุ่งนี้ก็เหนื่อยเหมือนเดิม ฮ่าฮ่า หยอกเล่นนะ แต่พี่ไม่ได้มีตัวเลือกอะไรมากหรอกนี่ พี่ก็แค่เลือกสิ่งที่เหมาะสมและดีที่สุด” บาภิรยิ้มและพยักหน้าเข้าใจ

“พี่จะลองกู้ยศ.ไหมครับ”

“น่าสนใจนะ แต่ก็ต้องคิดให้ดีกว่านี้นะ เป็นหนี้เลยนะ ถ้าจะมาลั๊กไปไม่ใช้เงินพี่ก็ไม่อยากทำอีก ขอคืนรันท่าที่ไหวก่อน ถึงเรื่องมันหนุ่แบบนี้ แต่พี่ก็มีเงินสร้างบ้านเล็ก ๆ ให้ครอบครัวได้นะ”

“พี่สุดยอดเลยอะ” บาภิรยกสองนิ้วโป้งให้ชายตรงหน้า และเขาอยากจะมีแรงไฝ่ฝันได้เท่าพี่เขาบ้าง

หลังจากที่บาภิรได้ฟังประสบการณ์ของช่างหลายคน ช่วงพักบาภิรก็กลับมากอยู่กับอาร่อมามูออนอีกครั้ง ระหว่างกินข้าว อาชวนบาภิรคุยเรื่อยเปื่อย ทั้ง

มีสาระและเรื่องสนุกไม่เน้นสาระ

“วันนี้ได้แรงบันดาลใจบ้างไหม น่าจะได้ฟังเรื่องราวจากคนหลาย
ตำแหน่งเลยนะ”

“ครับอ่า แต่ที่สำคัญที่มช่างวันนี้เขายังเล่าถึงความยากของงาน
ก่อสร้างด้วยนะครับ”

“งั้นเหรอ เขายังไงล่ะ”

“เขาบอกว่า งานสร้างไม่ยากเท่างานแก้ บางครั้งที่โดนตำหนิเหมือนว่า
เขาไม่ใส่ใจงาน แต่ความจริงแล้วเขาตั้งใจทำแล้วครับ แค่บางที่ยังไม่เข้าใจ
รูปแบบงานชัดเจนมากกว่าครับ”

“อ้อ เขาว่าอย่างนั้นเหรอ ถ้างั้นเขาก็ไม่ควรพลาดบ่อยนะ และถามถึง
จุดที่ไม่แน่ใจก็ได้”

“ครับ แต่ว่าทำไมทุกงานถึงไม่ค่อยให้ค่าความพยายามหรือครับอ่า”
บากรีนึกสงสัยว่าแม้แต่ตอนเรียนเองก็ตาม บางครั้งความพยายามมันไม่มีใคร
มองเห็นเท่ากับผลที่ออกมา เมื่อเกรดไม่ดีก็ถูกตีตราว่าไม่ตั้งใจเรียน

“ถ้ามองในมุมมองงานก่อสร้างนะ เงินที่ลูกค้าจ่ายนั้นคือความคาดหวังใน
ผลงาน นอกจากค้ค่าก็ต้องตรงตามแบบที่คุยกันไว้ด้วยนะ ถ้ารับงานแล้วมันก็
ต้องทำให้ได้ดี จะใช้คำพยายามทำแล้วได้แค่นี้กับทุกเรื่องก็ไม่ได้นะ เราจะดูเอา
เปรียบลูกค้าเกินไป ไม่อย่างนั้นสู้ไม่รับงานเพื่อ让他เอาเงินไปจ่ายคนอื่นที่ทำ
ได้ ไม่ดีกว่าเหรอ” อาฏอนตอบให้บากรีนึกคิดตามแล้วก็รู้สึกเห็นด้วย บากรีนหันไป
กินข้าวต่อจนอิ่ม

ช่วงบ่ายอาชวนบากรีนไปดูทีมช่างตรวจระบบน้ำระบบไฟฟ้าทั้งอาคาร โชค

ดีที่ไม่มีข้อผิดพลาดอะไรแล้ว วันนี้จึงหลังเลิกงานทุกคนต่างก็กลับบ้านไปพักผ่อน

บาภิรเข้าใจว่าอาชีพช่างก่อสร้างถึงแม้จะเริ่มงานด้วยระดับไม่สูงแต่ถ้าฝีมือดีมีประสบการณ์เยอะก็ยิ่งทำให้ได้รับความไว้วางใจจากองค์กรซึ่งสามารถทำให้ต่อ ยอดตำแหน่งงานได้แน่นอน

เมื่ออาภาวนมาส่งบาภิรถึงบ้าน บาภิรมองงานของพ่อที่จอดเรียงกันเต็มโรงกน้าบ้าน เขาก็อดที่จะเข้าไปช่วยไม่ได้

“ป้าคิดค้นไหนแล้ว เดี่ยวฉันช่วย” บาภิรถามก่อนจะไปเปลี่ยนชุดมาช่วยซ่อมรถจักรยานยนต์

“ไม่ต้องหรอกลูก ขึ้นไปพักผ่อนเถอะ”

“ฉันไหนนะ ฉันนี่ทำอะไรเหวอ” บาภิรยืนยันที่จะทำ แม้ได้ช่วยพ่อแค่ครึ่งชั่วโมงก็ต้องปิดร้านแล้ว เขาขอได้ทำงานวันนี้สักคืนสองคืนก่อนจะได้ไม่ต้องมึงานค้างไปวันพรุ่งนี้เยอะมาก เพราะพรุ่งนี้เขาก็ไปเรียนอีกคิดว่าจะได้ซ่อมงานคงล้นร้าน

ถึงเวลาบาภิรเข้านอน เขาคิดทวนเรื่องราวของทั้งวันที่ทำให้เขามั่นใจในสายงานช่าง ช่างเป็นงานที่มีอัตราจ้างเยอะแต่ทำไมคนส่วนใหญ่ถึงมองว่าเรียนสายอาชีพถึงไม่ดีเท่าเรียนต่อสามัญกันนะ

บาภิรรู้สึกไม่สบายใจเมื่อนึกถึงพ่อที่ต้องทำงานอยู่คนเดียว เขารู้สึกเหมือนว่าในขณะที่เขายังเข้าใจถึงความฝันก็ยิ่งห่างจากคนในครอบครัว

ก้าวเล็ก ๆ สู่ ความฝัน

ลงเรือลำเดียวกัน

วันอาทิตย์นี้พ่อปิดร้านปิดบ้านพามาเที่ยวถึงแม่น้ำบางปะกง ทุกคนพากันเดินชมวิวยอรูลงฟูอาดมารับพาไปดูงานเรือสองตอนบังคับ เพื่อไม่ให้หน้าเบื่อเกินไปพ่อก็พามาตรงจุดที่เห็นวิวแม่น้ำกว้างสุดสายตา พวกเขาถ่ายรูปครอบครัวกับวิวที่สวยงามนี้ บากิรและมีรฮานก็ผลัดกันเป็นตากล้องให้กันเพื่อหวังว่าจะได้รูปเปลี่ยนโปรไฟล์สักหน่อย

"นานแค่ไหนแล้วนะที่เราไม่ได้เที่ยวกันแบบนี้" แม่พูดทั้งมองรอยยิ้มความสุขของลูก ๆ ซึ่งดูน่ารักสมวัย ในสายตาของแม่ลูกทุกคนยังคงดูเป็นเด็กแสนซนไม่เคยเปลี่ยน

"ไม่นานสักหน่อย ปีก่อนยังได้เที่ยวกันอยู่นะจ๊ะมะ" มีรฮานตอบ

"ห๊ะ ถึงปีเลยหรอ นี่พวกเราทำงานกันไม่พักกันเลยหรือไงนะ เอาไว้ป่าจะพาไปเที่ยวกันอีกดีไหม" พ่อพูดอย่างตลกใจ แต่ถ้าปีนี้ค่าใช้จ่ายในบ้านดีก็จะพาเด็ก ๆ ไปเที่ยวค้างคืนบ้าง

"ดี ดี" เด็กทุกคนดีใจ ซื่อรดกระโดดโลดเต้นจนทุกคนหัวเราะท่าทางตลกของน้องเล็ก

"อ้าวมาไวกว่าที่คิดเยอะเลยนะ ขอโทษที่ให้รอนานล่ะ" ลุงฟูอาดขับรถจักรยานยนต์มาเพื่อนำทางที่จุดเบี่ยงหลังงานแข่ง นั่นคือจุดที่จะเก็บเรือที่จะลงแข่งทั้งหมดของวันนี้

"ไม่เป็นไรจ้ะ ฉันก็ได้เที่ยวกันหน่อย" บากิรตอบ

หลังจากแยกย้ายจากพ่อแม่บากิรเลือกขึ้นชั้นซอญ่ายลุดอาดผ่านเส้นทางชอยแคบเพื่อมาดูงานถึงอู่ของลุง มีรฮานก็นึกสนุกอยากทำด้วยเธอขอพ่อแม่ให้อนุญาตลองงานเหมือนพี่ชายด้วย แม่พ่อแม่จะอยากให้ลูกได้ทำตามใจฝันเท่ากันทั้งหมด แต่ก็ไม่อาจเป็นไปได้ เพราะงานสำหรับลูกสาวที่พ่อแม่คาดหวังไว้คืองานที่เหมาะสม

"มีงแนใจนะว่าวันนี้พร้อมมาทำงาน กูจะใช้ไม่เกรงใจเลยนะ"

"ได้เลยวะะ ถ้าไม่กลัวอะไรพังฉันก็ลองทำได้หมดแหละจ้ะ" บากิรพูดซ้ำ ๆ

"เฮ้ มีงนี่ ช่างอยู่ประจบข้างกั้วพังได้ไงวะ" ลุงซำอย่างเอ็นดู "ส่วนมีรฮาน หนูน่าจะเหมาะไปลองเป็นช่างสีเรือนะ หนูตามไปทำกับลุงยอดได้เลย ลูกสาวแกก็ช่วยทำงานด้วย คงจะพากันคุยถูกคอ" ลุงซึ่งเข้าใจความเป็นห่วงของพ่อแม่จึงรับปากบอกจะช่วยดูแลหลานทั้งสองไว้

"จ้ะวะะ" ว่าแล้วมีรฮานก็เดินตามลุงยอดไปอีกทาง

ดูอาดจัดแจงทุกอย่างและพาบาภิรมมาดูโรงเก็บเรือ โรงแรก มีเรือที่กำลังซ่อมอยู่สามประเภท

ซึ่งเป็นเรือสำหรับลงแข่งทั้งปีนี้ นั่นคือเรือยาว เรือชิง และสองตอนบังคับ ทั้งสามมีความต่างกัน ทั้งขนาดเรือ วิธีการขับเคลื่อนและจำนวนผู้บังคับเรือ แต่ทั้งสามลำก็เป็นเรือที่แข่งขันด้วยความเร็ว และต้องให้ประสบการณ์ที่ไม่เหมือนกันถึงจะสามารถซ่อมและปรับแต่งเรือได้ถูกวิธี

โรงเรือที่สอง เป็นโรงเก็บเรือประมง และดูแลงานสร้างงานตั้งแต่เรือถึงขั้นตอนทาสีเรือเพื่อความสวยงาม

"เออมีงี้ก็ใช้ได้อยู่นะเนี่ย" เมื่อบาภิรมและมีรฮานเริ่มจับงานช่างเรือในงานในเขตชุมชนแม้จะไม่ได้ใหญ่โตอะไรมาก ลูกก็ยังชื่นชมความสามารถของหลานทั้งสองไม่ขาดปาก "มีฮานละเป็นไงบ้าง ทำได้ไหม ใจเย็นพอจะตั้งใจให้มีสมาธิในงานหรือเปล่า"

"ซิด ๆ เลยนะ" ถึงแม้จะเพิ่งเริ่มงานได้ไม่กี่ชั่วโมงลูกสาวลูกยอดเองก็ดูแลมีรฮานดีมาก เธอดีใจที่ได้มีเพื่อนผู้หญิงมาทำงานเหมือนกัน

งานช่างไม้ไม่มีดีแค่การสร้างซ่อมหรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเพียงอย่างเดียว เพราะจริงแล้วช่างศิลป์ก็เป็นอีกอาชีพที่น่าสนใจไม่แพ้ใครเลย

สองพี่น้องทำงานกันจนได้เวลาไปงานแข่งประกวดเรือสองตอนบังคับ

บาภิรได้ลองเป็นลูกมือช่างเติมตัวเป็นครั้งแรก เขาก็ได้ลงสนามแข่งกับลุงแล้ว ผลงานเรือมอเตอร์ที่เขาทำกับลุงอาดและมีรชานกับลุงยอดช่วยแต่งสีเสดให้เรือ ดูโดดเด่นกว่าใคร บาภิรและมีรชานคิดว่าวันนี้เรือของเขาอาจจะเป็นดาวเด่น หรือดาวดับของงานวันนี้ก็ได้ แต่ไม่วายคิดมากเกินจนไม่รู้ตัวตัวเองจะสู้คนอื่น ไหวไหมหรือเปล่า

"เวาะอาด ถ้าให้ฉันช่วยตรงไหน เวาะต้องคอยบอกฉันด้วยนะ" บาภิรดู เป็นกังวล

ลุงเห็นสีหน้าบาภิรไม่สู้ดีเขาตบเบาปลอบใจบาภิร

"อย่าไปคิดมากเกินไป เราลงแข่งครั้งนี้เพื่อหาประสบการณ์ไม่ได้รางวัลก็ ไม่เห็นจะแปลกอะไร แข่งครั้งนี้ไม่ได้ครั้งหน้าอาจจะเป็นโอกาสของเวาะนะ"

"ฉันไม่ยอมยกให้เวาะเสียหน้านี้นา ถ้าไม่อย่างนั้นเวาะก็คงเสียตายเป็นี่ปี นี้ไม่ได้รางวัลติดมือเหมือนปีก่อน"

"เวาะไม่ได้ชนะทุกปีนะเว้ย มึงก็หาเรื่องคิดมากจริงเลยนะ"

"แต่-" บาภิรถูกลุงขัดประโยค

"ไม่มีแต่อะไรทั้งนั้นแหละ ใ้ฉันนี่ ทำด้วยกันมาถึงตรงนี้จะมาใจฝ่อได้ ไ้เวาะ สู้หน่อยสิ ถ้ามึงเชื่อใจเวาะจริง ก็ไม่เห็นต้องไปเครียดกับรางวัลอะไรเลย รางวัลปลอบใจสำหรับเราทุกคน คือค่าประสบการณ์ที่จะได้พัฒนาต่อไปนะ" ลุง พุดเตือนสติให้บาภิรคิดได้ก่อนจะลงแข่งจริง

ตอนนี้ได้โอกาสได้ลงสนามก่อนแข่งจริง บาภิรยกเรือสองตอนบังคับ ของตัวเองลงแล่นในแม่น้ำ ลุงบังคับเรือมุ่งหน้าไปที่จุดเริ่มต้นเมื่อได้ยินเสียง สัญญาณให้ออกตัว ระหว่างแข่งขันชาวบ้านที่มั่งต่างส่งเสียงเชียร์เฮฮาให้เรือ

ทุกลำ ลุงบังคับเรือให้แล่นวนธงสีแดงและกลับเข้าสู่เส้นชัย การแข่งมีทั้งหมดถึงสามรอบ ถ้าไม่พลาดสักรอบก็ยิ่งดี

“ใครจะรู้ว่าเรือที่เราเอามาแข่งวันนี้จะเริ่มทำกันเมื่อเช้า แค่มันทำงานไม่ขัดคล้องก็ดีแล้วนะ”

“เวาะว่าไงฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละจ๊ะ” บากริตอบ

“ถ้าเรือพังระหว่างแข่งขันเวาะจะอายุตนทั้งงานใหม่จ๊ะ” มีรฮานถาม

“โอ้ย ไม่อายุใครทั้งนั้นแหละ กว่าเวาะจะทำถึงทุกวันนี้เวาะเองก็พลาดไม่เป็นท่ามาหลายหนนะ เอาแค่นี้ก็ยังพร้อมสนุกดีกว่า”

ลองเครื่องครั้งแรก

เรือของบากริไม่พลาดอะไรและทำได้เป็นสามอันดับแรกอีกด้วย

“น่าชื่นใจมาหน่อยนะ” ลุงยอดพูดลูบหัวบากริอย่างเอ็นดู

“กูบอกแล้วว่าทำได้ มึงก็เครียดเกินไป”

บากริกระโดดดีใจราวกับว่าเป็นผลรอบชิงชัยชนะแล้ว

การแข่งครั้งนี้บากริยังคงสามารถบังคับงานใช้ได้เป็นปกติ และผลในทุกรอบก็ยังคงทำออกมาแยมมากนัก นับว่ามีสถิติขึ้นชิงห้าอันดับแรกจากผู้เข้าแข่งกว่าสามสิบทีม

“ขอให้ทุกอย่างผ่านพ้นไปได้ด้วยดีนะ”

"ทำได้ขนาดนี้แล้ว ไม่ต้องไปคาดหวังอะไรมากดีกว่านะ อะไรก็พลัก
ผ่นได้" ลุงอาดทำหน้าที่จริงจังแต่ก็

"ป่าลงแข่งคู่มันเหรออ" ทุกคนต่างหันมองชายต้นเสียง นั่นคืออาดี้ลูก
ลูกชายลุงอาดที่รุ่นเดียวกับบಾಗಿร

"เออสิวะ ก็มึงไม่เคยอยากทำอะไรกับกูอยู่แล้วนี่" ลุงตอบอย่างน้อยใจ

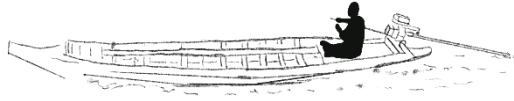
"ก็ฉันไม่ชอบ แต่ก็คอยเชียร์ป่าอยู่ตลอดนะ"

สองพ่อลูก ลุงอาดบಾಗಿรคุยกันราวกับเพื่อนสนิท ทำให้บಾಗಿรคิดถึง
พ่อที่คอยสอนเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งงานซ่อมมรดกจักรยานยนต์และเข้าใจโลกนี้

"ขอบคุณนะครับเวะ ที่วันนี้พาฉันเปิดโลกของช่างเร็ว วันนี้ฉันสนุก
มากเลย เหมือนว่าเป็นความฝันที่ได้มาลองต่อเรือเองแข่งเรือกับคนอื่น ๆ แถม
ยังยังได้รางวัลรองชนะเลิศอันดับสามมาด้วยอีก ฉันคงหาประสบการณ์แบบนี้
จากใครไม่ได้อีกแล้ว" บಾಗಿรออกมานั่งเรือยนต์กับลุง

"เออ สนุกก็ดีแล้วแหละ ต่อไปก็ใช้ชีวิตให้มันคุ้มกับที่เกิดมาเป็นเด็ก
หน่อยนะ ไม่ใช่หดตัวอยู่แต่กับป่า"

"จ๊ะ ฉันจะพาให้คุ้มเหมือนวันนี้เลยจ๊ะเวะ"

“เออ ั้งมิ่งขึ้นฝั่งไปรอป้ามารับก่อนนะ กูว่าจะเล่นเรือคูวิคนเดียวสัก
หน่อย” บากิรมองลูกที่ใช้เรือยนต์ออกไปสู่ปากแม่น้ำ ลุงอาดผู้ใช้ชีวิตแบบสุดโต่ง
สำหรับบากิรแล้วนอกจากพ่อก็ต้องเป็นลุงคนนี้แหละที่เขาเห็นเป็นต้นแบบใน
การใช้ชีวิต

เป็นตัวเองในโลกที่มีแต่ความกดดันความคาดหวังจากคนรอบข้าง

ทุกแรงใจ

นอกจากเรื่องที่มาภิรมย์กันมานั้น ก็ยังมีญาติอีกหลายคนที่เราหาได้
รู้จักงานช่าง ที่แม้จะเหมือนถูกผูกเฉยจากคนส่วนใหญ่ แต่เป็นกำลังสำคัญของ
คนกลุ่มหนึ่ง

นวัตกรรมตามสมัย จากลูกบาชีร์ ช่างเครื่องจักรการเกษตร และลูก
สาวลูกที่เพิ่งจากสาขาจบเทคโนโลยีการเกษตร

"รูปแบบที่เคยใช้กันสมัยยังไม่มีความสะดวกสบายมันก็ดี แต่ถ้าไม่รู้
เทคโนโลยีอะไรเลย ไม่ตามยุคตามสมัยเลย คนอื่นเขาก็จะมองเราได้สองทาง
คือเป็นเกษตรดั้งเดิมหรือเป็นพวกล้ำหลังทางเกษตร" ลูกบอกบาชีร์ถกถึง
เทคโนโลยีที่เอื้อความสะดวกให้แก่ประชาชนเกษตรกรในพื้นที่ แต่ลูกสาวเอง
ก็มีความเห็นที่น่าสนใจเช่นกัน ถึงแม้เธอจะเป็นหนึ่งในเยาวชนที่ต้องการพัฒนา
นวัตกรรมทางการเกษตรแต่เธอไม่เคยคิดว่าจะมีเกษตรรูปแบบไหนดีที่สุด เพราะนั้น
ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยทั้งพื้นที่ ดิน ฟ้า อากาศ หรือแม้แต่โรคของพืชที่เจอ ๆ ก็แวะ
เวียนมาให้ชาวบ้านปวดหัวกัน

"อ้อๆ อย่าไปฟังคนช่างติดใจกว่า พี่ว่าทุกแนวทางเกษตรก็มีดีมีเสีย

ต่างกันนะ สุดท้ายแล้วเราจะเลือกปรับเปลี่ยนวิถีของตัวเองหรือไม่ มันก็ไม่ผิด แต่ก็ต้องยอมตกอยู่ในชะตากรรมที่ตัวเองเลือกต่อไปนะ"

"โอ้ พังดูแล้วงานเกษตรก็มีความเสี่ยงที่จะเสียมากกว่าได้เยอะเลยนะ จ๊ะลุง"

"มันมีความเป็นไปได้ทั้งหมดแหละ ถ้าไม่เอาตามหลักอะไรเลย เหมือนว่าหมดตัวเลือกแล้ว จะคิดว่าเป็นริสก์ก็ใครริสก์ก็มันก็ได้นะ ฮ่าฮ่า" *ริสก์ก็หมายถึง สิ่งที่อัลลอฮ์ให้กับมนุษย์"

"ที่จริงคนที่มันยังไหว มันก็ต้องจำใจทำ ไม่งอมืองอเท้าไปแบบหมดปัญญา ในจังหวัดเราเองก็มีศูนย์การเกษตรที่สามารถเข้าไปสอบถามหาความรู้ ความเข้าใจ เกษตรทางเลือก ก็ได้"

"อ่า ฉันไม่เถียงกับป้าแล้วดีกว่า"

ช่างที่แท้จริง จากก็ก่อเต็รและโตะเซาตะห์ ช่างเครื่องปั้นดินเผา

วันอาทิตย์นี้พ่อบอกให้บಾಗಿรหยุดลองงานไปพักผ่อนบ้านตายายแทน บಾಗಿรและมีฮารตั้นเต็นกันมากเพราะไม่ได้เจอตายายตั้งแต่เปิดเทอมมา

"ทำไมโตะทำสวยกว่าฉันได้นะ" บಾಗಿรโอดครวญ

"ฝีมือมันยังอยู่ที่สองมือโตะนะสิ ถึงสายตาจะไม่ดีและไม่ค่อยได้จับงานเท่าเมื่อก่อน แต่พอได้ทำมือมันก็พร้อมจะวาดลวดลายที่ชอบ" 9kคอบ

"ถ้าโตะยังมีแรงดีเหมือนตอนนั้น โตะคงทำได้ไวกว่านี้อีกใช้ไหม" มีรฮานถาม

"ก็ไม่รู้สิ ไม่เคยมานั่งนับเวลาอะไร แค่ตั้งใจทำบรรจงใส่ใจรายละเอียดไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะพอใจ"

"เดี๋ยวนี้เขาคอนกรีตใหม่หันมาสนใจงานปั้นแบบนี้มากขึ้นแล้วนะ โตะเคยได้ยินเขาพูดกันว่าที่คุ้มวิมานดินเริ่มมีคนมาเที่ยวเยอะขึ้นเลย ป่ามะเคยพาหนูไปกันหรือยัง" ยายพูดอย่างตื่นเต้น

"หนูเพิ่งจะเคยได้ยินนี่แหละ" มีรฮานตอบ

"ถึงโลกจะเปลี่ยนแปลงไปเยอะแล้ว แต่บางอย่างก็ยังคงควรค่าให้คุณรุ่นหลังได้อุรรักษ์ไว้นะ"

"แล้วหนูรู้ไหมสุเหว่าสะแกโตดของเราถึงมีอีกชื่อว่า สุเหว่าโอง" ตาหันมาถามเด็ก

"เพราะว่ามีโองขนาดใหญ่อยู่ข้างสุเหว่าใช้ไหมก็" บากิรตอบ

"เออ มันก็ถูก แต่จริง ๆ แล้วโองใบนั้นมันมาจากน้ำพักน้ำแรงของคนในยุคนี้ที่อยากจะได้สุเหว่าให้ดูดี แต่ตอนนั้นยังไม่มีช่างปั้นในหมู่บ้าน ชาวบ้านจะทำโดมโดยไม่เคยลอง ถ้าพังก็จะเสียชีวิตของเขาเลยคุยกันว่า จะลองปั้นโองกันก่อน อย่างน้อยก็มีลักษณะคล้ายโดมแถมยังสามารถนำไปใช้ได้ด้วย"

“สุดท้ายอดเลยนะเนี่ย หนูเพิ่งเคยได้ยินเรื่องนี้เลยจะก็”

ไม่มีใครห้ามนะ ป้าฮาวา มะ และลุงบาชีร์ ช่างตัดชุดและเสริมสวย

ที่จริงแล้วบากริได้รู้สิ่งที่ยากจะเป็นแล้ว แต่มีรชาน น้องสาวตัวดีของเขาที่ยังอยากที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ เธอคะยั้นคะยอให้เขามาเรียนช่างสร้างความคิดเสริมความมั่นใจของผู้คน นั่นคือ ช่างตัดเสื้อ และช่างแต่งหน้า

“ผู้ชายที่ไหนเขาแต่งหน้ากัน” บากริพูดเดียวกับน้องสาว

“ผู้ชายที่ดูแลตัวเองยังไงล่ะ”

“ไม่ได้หรอกนะ การแต่งสวยจะเป็นการเลียนแบบผู้หญิงนะ มันบาป”

“ใช่ที่ไหนล่ะ ป้าคิดว่าเพศไหนก็ทำได้นะ มันอยู่ที่เจตนาต่างหากบากริผู้ชายก็ดูแลก็ได้ไม่ผิดสักหน่อย” ป้าฮาวาเสริม

“ผู้ชายเขาไม่ตัดเสื้อกัน งานเย็บปักถักร้อยก็เป็นงานของผู้หญิง”

“อ้าว แล้วอย่างนี้ผู้ชายต้องรอผู้หญิงมาช่วยซ่อมงานผ้าจั้นหรือ ไปกันใหญ่แล้ว จริงที่งานผ้าเป็นงานละเอียดเหมาะกับผู้หญิงมากกว่า แต่ก็ไม่มีใครห้ามนะ ไปเอามาจากไหนเนี่ย” ลุงบาชีร์เสริม

“ฉันคงต้องสอนเรื่องนี้ให้มากขึ้นแล้วสิ ทำไมอยู่ ๆ ที่สิ่งถึงแยกหญิงแยกชาย แยกเพศชัดเจนไปหมดได้นะ” แม่บ้าน

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

ต่อไป ไปต่อ

บากรเข้ามาเป็นนักศึกษาของวิทยาลัยเทคนิคชื่อดังในจังหวัดฉะเชิงเทรา
นี่แหละสิ่งที่เข้าไปฝันไว้มาตลอด เลือกลงเรียนแล้ว ต่อไปก็คงได้ทำงานที่ชอบนะ

นายบากร นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1

สาขาไฟฟ้ากำลัง

ประวัติผู้เขียน

นางสาวเกวณีน หวังชัยยะ (นามสกุลเดิม หมัดยะราน)

เกิดเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนหนองจอกพิทยาสรรณ์มัธยม

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ. ๒๕๖๖

ครอบครัวตระกูลช่าง

ก๊อเดิร์ (ปู่) 76 ปี ช่างปั้นดินเผา

โตะเซาตะห์ (ย่า) 74 ปี ช่างจิตรกรรมบนเครื่องปั้นดินเผา

กือะห์หมัด (ตา) ช่างไม้

โตะรวมละห์ (ยาย) ช่างแกะสลักไม้

ป้ามาลิก (พ่อ) 45 ปี ช่างซ่อมรถจักรยานยนต์

มะไซหนับ (แม่) 42 ปี ช่างตัดเสื้อ

บากิร 13 ปี

มีรฮาน 11 ปี

ซีรอด 7 ปี

ญาติฝั่งพ่อ

เวาะฟูอาด (ลูกคนโตสุดฝั่งพ่อ) 55 ปี ช่างเรือ บางปะกง อาดีล 13 ปี ลูกลุงอาด

อาซารีฟ (น้องพ่อ) 44 ปี ช่างไฟ

ลุงอับบาส (ลูกพี่ลูกน้องพ่อ) 44 ปี ช่างประปา

ญาติฝั่งแม่

ป้าฮาวา (พี่สาวคนโต) 48 ปี ช่างเสริมสวย

ลุงบาซีร์ (พี่ชายแม่) 46 ปี ช่างอุปกรณ์การเกษตร

ลุงฮุไดฟี (พี่ชายแม่) 44 ปี ช่างตัดสูท

อาว่อมานูอน (น้องแม่) 40 ปี ช่างไฟร์แมน

จยะห์ยา (น้องเล็กแม่) 38 ปี ช่างไม้

เพื่อนของบಾಗಿร

ไฟซอล มีความฝันอยากเป็นแพทย์

อันฮาร มีความฝันอยากเป็นนักกีฬาอาชีพ

ดารีล มีความฝันอยากเป็นทหาร

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
2565

บ้านช่างน้อย

เรื่องและภาพ : เกวลิน หวังชัยยะ

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเด็กอายุ ๑๒ ปีขึ้นไป

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา ๖๓ ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

